

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Prima Dies Exercitiorum. Occupationes primæ Diei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

PRIMA DIES
EXERCITIORUM.

Occupationes primæ Dici.

DISSERTATIO.

*De vera Hominis felicitate, & in
felicitate in hac vita.*

Meditatio I. De Creatione Hominis.

II. De Vocatione Hominis ad
ad Christi Fidem.

III. De Vocatione ad statum Re-
ligiosum.

IV. De Vocatione ad Statum Ec-
clesiasticum.

Qui tres tantum Meditationes obire cogitat, habita conditionis suæ ratione omittat quartam; aut ex duabus unam constituat. Qui verò nec Religiosum nec Ecclesiasticum sectatur statum, pro tertia repetat secundam; & si placeat, quartam etiam horam Meditationi tribuere, primam, secundæ conjunctam, animo recolat.

Ex Libello Exercitiorum. Legantur Additiones.

Ex Thoma Kempensi. Pro I. Meditatione
Cap. 9. lib. 3.

Pro II. Caput 22. & 26. lib. 3.

Pro III. Cap. 17. l. 1. & 10. l. 3.

Pro IV. Cap. 1. & 5. lib. 4.

Hæ de Imitatione Christi Lectiones suaviter, & citra fastidium occupant Spiritum, in iis, quæ meditanda sumpserat. Quòd si aliquando capita occurrant, quæ minùs cum Meditationibus convenire videntur, pro quibus assignata sunt; pro arbitrio tuo poteris alia seligere, modò illa non arripias, quæ aliis Meditationibus jam notata debentur.

Consideratio erit de Missa, Vesperis, Sacra Communionem, & Visitationem Venerabilis Sacramenti. Ante Considerationem tamen legenda Annotatio septima, quæ modum Considerandi docet.

Qui neque Religiosus, neque Clericus est, neque animum habet utrumvis statum amplectendi, loco Tertiæ Meditationis, Secundam repetet, & si quater per diem meditari vult, quarto loco repetitionem primæ & secundæ accipiet.

Qui, cum Religiosus & Clericus sit, non nisi ter per diem meditari vult, pro Tertiâ Meditatione ita Duas de Vocatione ad Religionem, & de

de Vocatione ad statum clericalem in unam
conjugat, ut cuius mediæ horæ partem tri-
buat.

Qui Religiosus est, & non Clericus, vel Cle-
ricus, & non Religiosus, omittet illam Medita-
tionem, quæ suo statui non erit conveniens: Et,
si quater tamen meditari vult, quarto loco Ter-
tiam & Secundam repetet.

Circa Meditationem

De Creatione Hominis.

Observe sanctum Ignatium hoc Exercitium
Principij seu Fundamenti nomine insignire,
idque cā potissimum de causā, quod in totā qua-
si Oeconomā Exercitiorum, quin imò univer-
sim in totā ad perfectionem ritè indispensandam
disciplinā, illud est hæc Consideratio, quod in
aliis scientijs est Principium, comparatum
cum conclusionibus, quas post se trahit; vel
quod est in ædificio Fundamentum, cui omnis
reliqua lapidum massa innititur. Non secus
enim, atque omnes Conclusiones, quidquid ha-
bent eidentia, illud principio, ex quo per ne-
cessariam Connexionem deducuntur, debent
& sicut omnis reliqua lignorum, saxorumque
moles à Fundamenti robore firmitatem suam
in ædificio accipit; ita quidquid est axiomatum
le-

legumve Religiosarum, quibus in Virtutum
Exercitio promovemur, ab istâ Consideratione
sumit efficaciam: neque aliunde salutare illi
voluntatis nostræ motus oriuntur, quibus salu-
tem nostram unicè studemus procurare, quàm
ex primo illo, & innato nobis, studio, quo Bea-
titudinem desideramus. Quàm proinde ne-
cessarium est, in altum evahendis ædibus robu-
stum Fundamentum ut subijcias, tam oportet
peritè fundari hoc in principio spiritualem,
quam moliris machinam, id quod obtinebis
efficaciter, si, quâ fas erit, evidentiâ manifestè
Veritatis hujus vim penetraveris, & volunta-
tem ad Cogniti supremi Boni tui tenerrimum
amplexum permoveris, ut non aliunde dein-
ceps omnium actionum tuarum normas, quàm
ex hac Consideratione desumptas velis; non
aliter creatis utare rebus, quàm quoad ad fi-
nem, quem intendis; ultimum, & felicissimum
conducunt.

Præter hanc, quam explicavi, necessitatem,
quæ & nomen, ut dixi, *Principij* huic Conside-
rationi fecit, alia insuper est ratio, quæ eandem
nomen dationem convenienter admodum per-
suadet fuisse impositam.

Ea verò talis est. Quemadmodum in Discipli-
nis literarijs Principium, ritè intellectum, se-
cu-

curos nos facit de Conclusionum, quas veluti
gignit, evidentiâ, omnemque de opposito for-
midinem plenè nobis eximit, siquidem utrius-
que inter se nexum manifestè deprehendimus.
Ita si solidus est finis nostri amor, iners non po-
test esse in inquirendis, & adhibendis medijs
voluntas. Id quod in alijs quoque negotijs ex-
ploratum est. Si quid enim certis quibus-
dam modis obtinere generosus sibi animus im-
mutabili decretò proposuit, segnis non est in ad-
hibendis, quos sibi præfixit, modis, nisi unâ &
primam illam, quâ in finem ipsum ferebatur,
voluntatem immutaverit. Unde tandem jam
Corollarij locò conficies, quanti momenti ad
salutis tuæ negotium allatura sit hæc medita-
tio, quando ejus est efficacità, ut tantum in pro-
curandâ animi nostri supremâ felicitate labo-
remus, quantum illam Considerationis hujus
beneficiò cognoverimus. Atque ideo fructus
etiam, quem colligere ex illa debes, non esto do-
lor aliquis, valde acerbus, quem ex eo concipias,
quòd à Fine tuò toties, & tam nefariè deflexeris,
sed in hoc potiùs omnis versetur labor tuus, ut
hujusce finis tui, tam excellentis, & mediocri-
um ad eundem conducentium manifestam notiti-
am habeas, & voluntatem ad sincerum atque
ardens ejusdem desiderium inflammes; quod

I. Meditatio. De Creatione Hominis. 35

animatus totum te salutis tuæ nobili negotio
deinceps velis impendere.

III. ANNOTATIO

De Fundamento Exercitiorum.

Duo præcipuè observanda occurrunt &c.

Prima Veritas

Explicata in Meditatione de Creatione Ho-
minis.

*Creatus est à DEO Homo, ut beatus sit, hac
lege, ut mereretur hanc Felicitatem suam, vo-
luntatem Creatoris sui aliquamdiu exequendo;
futurus è contrario aeterna pœna obnoxius, si
DEI Legislatoris Præcepta auderet rebellis
contemnere.*

Primum Punctum finem proponit, ob
quem Homo creatus est. Secundum Obliga-
tionem exhibet, quam DEUS Legislator & Re-
munerator imposuit. Tertium docet, quâ
ratione pertingere Homini ad Felicitatem, &
evitare aeterna supplicia concessum sit.

Atque in Prima hac Meditatione Primam
illam Veritatem intelligis; Creatum te nimi-
rum esse ob beatitudinem, uti Primum habet
Punctum; obnoxium te fieri aeternis suppli-
ciis, si Creatoris tui Legibus vivas contrarius, id
C quod

quod secundò Punctò doceberis ; & denique non alià ad summam felicitatem tuam re opus esse, quàm ut in omnibus Creatoris tui Sanctissimam Voluntatem exequaris , quod ex Tertio Puncto intelliges.

Meditatio

De Creatione Hominis.

Oratio præparatoria fiet modò, quo Sanctus Ignatius, initiò primi Exercitij de peccatis, faciendam jubet. Nimirum ut DEO Domino nostro , ejusque Sanctissimo Cultui hac hora nos ex integro dedicemus , Divinamque ejus opem sedulò imploremus ; quâ adjuti , sincere omnes vires & facultates nostras , acúsque omnino omnes, majori Divinæ Majestatis Gloriz impendamus.

I. Præludium ad captivam quasi tantisper attinendam, vagam alioquin, imaginationem nostram servit, si locum menti nostræ studuerimus obijcere, ubi hæere interim, dum supplicamus, & quasi concludi, nobis videamur, qui divertendus quandoque pro Meditationum diversitate erit. Hac in Meditatione fingam, me hominem esse, qui peregrè profectus, ad hospitium solum ex itinere divertit, unice inter studiosus, ut suum in patriam, ad quam tendit

I. Meditatio. De Creatione Hominis. 33

iter quotidie prosequatur. Huic peregrino similem me facit Sanctus Paulus 1. ad Timotheum 2. ubi docet, Coelum esse patriam illam meam, ad quam magnis itineribus tendendum mihi sit, cum dicit: *DEUS vult omnes Homines salvos &c.*

II. Præludium id agit, ut disponat animum, ad fructus illos, qui Meditationi respondere solent, percipiendos: & proinde semper in gratia cujusdam petitione consistit. Est autem hæc diversa, pro eo ac diversus quoque Meditationum variarum finis est. In hac petam à DEO gratiam cognoscendi, uti decet, felicitatem, ad quam me creare, & media, quibus me uti voluit, ad consequendum hunc Finem. Sed & ut affectum clementissimè indulgeat, precabor, quo omnibus animi corporisque viribus tam excellenti fini meo plenissimè statuam me consecrare.

I. P U N C T U M.

Quem in Finem DEUS creaverit hominem.

Consideranda.

DEUS ab omni æternitate felix, solâ Divinæ essentia suæ comprehensione infinite bonâ, felicitatem hanc suam Creaturis etiam, quoad

capaces essent, communicare voluit. Eumque in finem tum angelos esse voluit, tum homines, rationis capaces, quibus, non ut essent tantum, sed ut tales quoque essent, indulgit, quales sunt, quos Felicissimam Divinam Gloriam suam Possessione felicitare vult. Et hic tandem finis ille est, quem intendit Optimus Maximus Creator noster, quando me ex nihilo meo extrahere clementissimè dignatus est, in cuius abyssò tot Angelos hominesque æternum sepultos reliquit. Ex hoc fidei dogmate eas deducam conclusiones, quæ voluntatem ad sequentes, vel certè his similes impellant affectus.

Affectus.

1. Modestissima admiratio ex eo concipienda, quòd DEUS tantæ Majestatis, mei meminisse ab æterno voluerit, rei scilicet vilissimæ, pro ipso adeo Creationis beneficiò tantopere ingrata. 2. Dignum, ut par est, & ardens ex quo desiderium tam pretiosi finis, ad quem factus sum, particeps nimirum futurus Divinæ, si vellem, felicitatis. 3. Ortus hinc generosus quidam contemptus deliciarum omnium, quas natura offerre potest, quarum sicut nulla est, quæ augendæ Divinæ Beatitudini sufficiat, ita neque comparari cum illo potest, quod DEUM delectat. 4. Amor debitus mille titulis Infinitæ Boni-

Bonitati, quæ ignobili nihilo tam liberaliter, etiam cum honoris sui quodam præjudicio, sustinet impertire. 5. Gratiarum actio studiosissima pro tanto, quod tot Angelis & hominibus, & mihi præsertim contulit, beneficio; mihi, qui tot alios, meo alioquin loco creandos, exclusi, futuros utique minus tanto beneficio indignos, & instrumenta Divinæ Gloriæ nobilissima. 6. Plena ingenuæ verecundiæ poenitentia de cura usque adeo propè nullâ obtinendi finem meum, & de delictis tam gravibus, quibus illum impudens ausus sum offendere, ad cuius demississimam Reverentiam tot nominibus obligatus sum. Proponam emendare, quam deprehendero, negligentiam, eumque in finem Divinam sedulus opem flagitabo.

II. P U N C T U M.

Ad quid obligaverit Deus Hominem?

Consideranda.

Cùm DEUS eo Fine Hominem fecerit, ut Cœli tandem felix Incola, æternos illic & beatissimos dies viveret, in illo eundem tramite statuit, qui ad hanc patriam recto itinere deducit. Hoc egit nempe, cum leges illi scripsit, quibus tum agenda quædam imperavit, tum vetuit:

C 3

Cæ-

cæterorum usum arbitrarium homini esse voluit, invitans tamen, ut & istum ad Creatoris sui gloriam modò, quò posset, optimò referret. Id quod totum duplici insuper hac conditione pacisci quasi voluit. Primum, ut quoties hominam amore Creatoris sui, Ejusdemque majoris Gloriarum studiò laborat, & aliquam Divinarum Ejus legum observat, vel aliud pietatis opus præstat, toties virtutis suæ lucrum, gloriæ & gratiæ incrementum aliquod accipiat; obnoxius autem fiat pœnis æternis, omniq̃ue gratiâ, & patriæ cœlestis aditu excludatur, quoties graviore delicto Divinam Majestatem refractarius audeat offendere.

Alterum est, ut pro meritorum aut noxarum numero, complendò cum vitæ nostræ tempore, felicior quisque vel infelicior ex æquo per totam æternitatem futurus sit. Ex quibus omnibus hos licebit deducere

Affectus.

1. Adorabo infinitam DEI mei Sanctitatem, qui uti committere non potest, ut absque præmio bonus sis, ita supplicium omni noxæ irrogat, eâ vindicandi justissimâ necessitate, ut neque Creaturis, sibi cæteroquin carissimis, & quibus bona paravit maxima, velit parcere, sed æternùm illas perdere non dubitet. 2. Amabo

mabo inexhaustam illius Bonitatem, qui non contentus produxisse me, ad hoc ut beatus aliquando essem, & ad id consequendum subministrasse, quidquid est necessarium, illud insuper voluit adungere, ut, quem amoris lege efficaciter nondum ad bonum impulisset, eum metu saltem æternorum cruciatuum potentiùs impelleret: & hinc est, quòd necessitatem mihi imposuerit, æternas adeundi pœnas, siquidem æternùm felix pro suo desiderio esse non eligerem. 3. Laudabo vindicem illam DEI mei Justitiam, quam in Rebelles suos solet exercere. 4. Laudabo suavissimam ejus Gubernationem, quâ pronior semper est, ad bene subditis suis faciendum, & remunerandum potiùs, quàm ad plectenda, quæ perperam acta sunt: id quod inde conijciam, quòd res esse plurimas voluerit, ex quibus ita Divinæ Gratiæ pretiosum liceat lucrum facere, ut tamen, si ijs abstinerem, id mihi non ad supplicium quoddam officeret. 5. Detestabor seriò, quidquid ab ultimo me fine utcunque separat. 6. Metum concipiam salutarem, ne fortè, & vitiò quidem meò, tam beato fine æternùm excidam. 7. Quam extremam infelicitatem ut benignissimè bonus DEUS à me velit avertere, precibus flagitabo calidissimis. 8. Firmum animò meò decretum

tum concipiam, omnia prius subeundi mala, quàm ut Divinis legibus, in re quantumvis minimâ, repugnem. 9. Tandem illustrari divinitus petam, & doceri, quî me in usu rerum, quas neque præcepit DEUS, neque vetuit, conveniens sit, ut geram.

III. PUNCTUM.

Quæ Media DEVS concesserit hominibus, ad suum finem consequendum?

Consideranda.

Via, quâ DEUS hominem ad beatitudinem vult pergere, hæc est: ut mereatur illam, amando Creatorem suum, & hujus sanctissimam voluntatem liberè implendo, idque, post primi quidem Parentis nostri lapsum, tamdiu, quamdiu in hac mortali vita ad beatam illam Patriam peregrinamur. Hunc in usum omnem reliquam illi concessit creaturarum quasi suppellectilem, quibus uti hominem voluit, quoad eas ad Creatoris sui gloriam, finemque suum, judicaret expedire. Hæc & Medium tandem pertingendi ad felicitatem in hoc unico constituitur, ut & Teipso, & rebus cæteris omnibus, ut par est, utaris: id quod fiet, si ita animum & affectus omnes moderaberis, ut integerrimè omnes solum & unum DEUM respiciant, ac nunquam

quam monstrosa intorsione ad sese reflectantur. Et hoc tandem est, Anime mi, illud, quod unum est necessarium, pulcherrimâque amoris tui occupatio, à qua unice post DEI auxiliatricem gratiam, omnis salus & beatitudo tua dependet. Neque enim vel ego aliquando propria meâ sponte esse desinam, vel in nihilum meum, unde extractus sum, relegabit DEUS; & hinc vel æternis memet suppliciis addicam, si quid contrâ, quàm DEUS meus volet, amavero, vel æternis me bonis asseram, si super omnia DEVM, summum Bonum meum dilexero. Atque ita unus est DEI mei amor, qui me procul omni infelicitate constituit, & felicissimis auspiciis ad summum bonum me suavissimè deducit, siquidem omnes animi, & liberi arbitrij mei facultates tam beato Duci plenè commiserò. Hoc, ut decens est, cum fecero, beatus ero: secus si quid egero, miserabilis & deplorandus seris lacrimis. Hanc considerationem hi potissimùm sequuntur

Affectus.

1. Laudare Divinam Sapientiam, quòd ad finem nobilissimum, medium quoque ex genere suo tam excellens, & ad finem obtinendum tam idoneum elegerit. 2. Amor amabilissimæ Bonitatis, quæ, ut indulgere se nobis possit,

fit, non ad aliud nos obligat, quàm quod adminiculante, quam unà offert, Gratiâ, tam nobis est jucundum & facile, ut, quantum quisque vult, tantum possit, ad obtinendam felicitatem suam conferre. 3. Ardens desiderium soli DEO, ejusque Divino arbitratui & beneplacito vivere. Quàm enim, & sanctum est, & amabile, DEO, ipsi nimirum Sanctitati & Bonitati, vivere unitum! Quàm æquum est, ut voluntati, omnibusque animi mei facultatibus, unus saltem aliquamdiu dominetur DEUS, cum ego per totam aliquando Æternitatem quàm licebit, possidere gestio! Quàm idem deum que salutare mihi & proficuum est, quando contra DEUM nihil est omnino, quod incrementum aliquid ad beatitudinem meam possit conferre. 4. Detestari, quidquid aliò divertit animum, ut non integrè DEO suo se consecret; execrari omnem voluptatem, aliunde, quàm ex DEO bonorù omniù fonte quæsitam. In solo deinceps DEO quiescent omnes affectus, & amores meum dum hinc vivo; illum diligam, ut meus sit, quam post exilij hujus breve tempus, in longa Æternitate vixero. 5. Grates Divinæ liberalitati agere, quæ tam sollicitè providit, quidquid beatitudinis nostræ consecutionem expedit. Displicentia, quòd ineptè creaturas amaverit

quæ ad hoc tamen nunquam datæ sunt, ut in
ijs tanquam sine suo conquiescerent affectus
mei. 7. Sincerum desiderium, omnes vitæ
huius eventus ad magnos in procuranda salute
mea profectus, quoad licebit, adhibendi. 8.
Solari, & animare memet in omni fortunæ vi-
cissitudine, utcunque enim illa videbitur acer-
ba, hoc tamen habebit amabile, quòd & salu-
tis meæ, modò velim, sit præsidium. 9. Mo-
ri omnibus rebus creatis, quandoquidem illæ
ad salutem meam nihil conferent adminiculi.
10. Æqualis erga omnia affectus, quæ æquali
passu ad finem meum me promovent. 11. De-
siderium eligendi ex rebus creatis illas, quæ sa-
luti meæ conducunt efficacius. 12. Certò sta-
tuere, vitare omnia, quæ quocunque modo of-
ficere, serio virtutum studio deprehendam. Hæc
tandem proposita sequens excipiet

COLLOQUIUM. Post grates DEO humilli-
mè actas, quòd creare me voluerit, ut æternum
sui possessione beatus essem, offeram me totum
ad Divinæ suæ Majestatis obsequia, mecúmque
irrevocabile hoc faciam decretum; quidquid
deinceps egero, in id unicè referam, ut Divi-
nus Honor & Gloria incrementa inde accipiat
gloriosissima: sicque animatus, necessaria m
ad conatus meos Divinam opem postulabo, &
dicam *Pater noster.*

Com-

Compendium Meditationis

De Creatione Hominis.

Oratio preparatoria. Offeram me DEO ad ejus, dum hæc Meditatio fit, sincerum obsequium.

I. PRÆLUDIUM. Peregrinum me fingam, idque ex Sancti Pauli doctrina intelligam, quod iter ad Cœlum habeam, ita nempe disponente DEO, qui vult omnes homines salvos fieri.

II. PRÆLUDIUM. Gratiam petam, quam cognoscam finem meum, & id, ad quod à Domino DEO meo obligor, uti & Media, que ad procurandam salutem meam DEUS suppeditat, denique ut & voluntatis ad illa affectu salutarum me moveat, rogabo.

I. PUNCTUM. DEUS, quotquot creavit homines, eum in finem creavit, ut beatos illorum jucundissimâ Divinæ suæ Essentiæ intuitionem faceret, & hos inter me quoque unum esse voluit.

II. PUNCTUM. Leges idem & Præcepta nobis dedit, hoc pacto, ut, si vita Divinæ voluntati huic fuisset consentanea, mereremur æternum esse felices, æternum autem esse miseri, si adversi Divinis legibus essemus; quale porro suppliciorum aut præmij fore in

1. Meditatio. De Creatione Hominis. 48

crementum, cum meritorum aut noxarum numero, quem sub vitæ nostræ terminum contigerit nos habere.

III. PUNCTUM. Ut salvus sim, aliò non est opus, quàm ut ametur DEUS, ejusque sanctissimæ leges observentur. Creaturæ meæ usui & obsequiis factæ sunt, iisque uti arbitrium mihi est, amare tamen illas non est integrum, nisi quoad mihi, ut DEO meo placeam, conducunt.

COLLOQUIUM. Offeram me DEO, ad quarendam in rebus omnibus majorem Divini Nominis gloriam, eâ tam sancti studij contentione, ut finis actuum meorum alius non sit ullus, quàm integerrimè servire DEO, ejusque honorem promovere, id quod effectui ut dem, Divinam ejus opem flagitabo.

IV. ANNOTATIO.

De Examine Meditationis.

Finitâ Meditatione &c.

V. ANNOTATIO.

Ad Meditationem de Creatione Hominis.

Cum omnia, quæ ad hujus &c.

Appli-

applicatio primæ Veritatis,
*AD MEDITATIONEM DE
 VOCATIONE AD CHRISTI
 FIDEM.*

Facilis ea est, ob ingentem Meditationis de
 vocatione hac cum Meditatione de creatio-
 ne hominis similitudinē, cum & quoad puncta
 ferè omnia inter se congruant. Hæc ipsa por-
 rò propinquitas, cum & inter puncta Medita-
 tionis de vocatione ad Religionem, aut Statum
 Clericalem, ac puncta Meditationis de Crea-
 tione hominis intercedat, fit, ut Prima Veritas,
 comprehensa in Meditatione de Creatione, non
 dissimili multum ratione, & in posterioribus
 duabus contineatur. Quòd si illam Meditatio-
 ni de Vocatione ad fidem applicatam vi-
 dices:

*DEVS ad fidem Christi homines invitat, &
 beati sint: felicitatem autem mereri illos
 vivendo conformiter sanctissima sua Volumi-
 ni; damnabit autem aternis suppliciis, qui
 aliter ac Christianis imperatum est, vixi-
 deprehenderit.*

Primum Punctum finem exhibet, ob quod
 DEUS ad fidem homines vocat; isquod est bea-
 tudo hominum. Secundum Punctum exp

cat, quid officij incumbat homini Christiano.
Tertium Media proponit, quibus ad summam
felicitatis suæ pertingere quisque possit.

Atque ita in Meditatione hac primam tuam
Veritatem intelligis, quantum ea Christianum
hominem concernit. Quod DEUS nimirum
te ad fidem vocaverit, & Christianum esse vo-
luerit, ut salutem æternam assequaris, quod
docet primum Punctum. Quod minas æternæ
infelicitatis tibi intentet DEUS, si, quæ homi-
nis Christiani sunt, neglexeris implere, quod
declarat secundum Punctum. Quod, ut beatus
sis, ea necesse sit te agere, quæ à Christiano ho-
mine jure suo DEUS exigit, quod ex tertio
Meditationis Puncto deducitur.

Meditatio

De Vocatione Hominis ad Christi
Fidem.

Oratio præparatoria eo semper ordine præ-
mittitur, quem sub Principium Meditationis
de creatione hominis insinuavimus.

I. PRÆLUDIUM. DEUM animò concipi-
piam, qui Adamum à loco, ubi eum creaverat,
seducens, in Paradiso terrestri collocet, eo fine,
ut vivat illic quietissimè, & assiduò integerrimæ
virtutis studio salutem suam curet. Re-
flexâ

flexâ dein in meipsum consideratione statuam
mecû ipsô, quantò arctiùs me sibi DEUS, quàm
Adamum obligaverit, cùm ex errorum infeli-
ci caligine, in Ecclesiam suam voluit transfer-
re ad fidei salutare lumen.

II. PRÆLUDIUM. Gratiam petam, & ani-
mi illustrationem, quâ cognoscam, quo fine
DEUS Christianum me voluerit, & quid agen-
dum vi Nominis hujus mihi præceperit; quæ
demum Media pertingendi ad finem meum li-
beralissimè mihi concesserit. Rogabo itidem
ut opitulante Divinâ Gratiâ in id incumbam
ardentissimè, quod agendum intellexero.

I. PUNCTUM.

Quo fine DEVS ad Christi fidem
homines invitet?

Consideranda.

Cùm ob beatitudinem DEUS homines crea-
verit, ita tamen, cujuscunque tandem legi-
tempora intugare, diversâ erga homines Bene-
volentia uti voluit, ut quosdam instrumentis
salutis suæ longè efficacioribus instruxerit,
quàm alios. In Lege naturæ, ut nihil de Patriar-
chis dicam, illi utique feliciores hac in parte
fuerunt, qui primi vixerant, tempore scilicet

quo Cognitio & Timor DEI in prima veluti integritate sua præ quàm secuturis temporibus eminebat. In Lege scripta, ut Prophetas præteream, magnum illis ad salutem suam accessit momentum, quibus intueri cominus obtigit, prodigiosam illam DEI manum, quàm ex Ægypto eduxit populum suum, & ex teterrima servitute in libertatem jucundissimam asseruit. Sed infinitis omnino modis superior illorum est felicitas, qui sub Evangelij amabili jugo & suavissimâ gratiæ Lege quascunque utriusque antiquæ Legis cœlestes divitias, cum novarum insuper è cœlo gratiarum pretioso auctario, possident.

Jam, ut sanè verum omnino sit, primos illos natalentis Ecclesiæ Christianæ partus nescio quid Privilegij habuisse peculiaris, ex recens adhuc bulliente Divino Servatoris nostri Sanguine, cujus sanctissimis caloribus animabatur prima illa Christi soboles; eorum tamen, qui adultioris jam fidei alumni nobiscum vivunt, quis negabit, feliciores illos esse, qui educati in patria, cui salubrius fidei lumen illuxit, & instructi omnibus Divinæ sapientiæ disciplinis, quotidianis insuper Christianarum virtutum exemplis ad optima quæque incitantur. Ex illorum igitur numero ego quoque sum, quos ex
D abun-

abundantiâ Bonitatis DEUS elegit, ut ex Eccle-
fiæ suæ thesauro plura possint haurire adjumen-
ta salutis.

Et hic favor mihi obtigit præ tot milleni-
alijs, studiosius utique tam efficaci ad salutem
suam instrumento usuris; mihi, inquam obi-
git, ut Cæleste Sanctæ fidei lumen illucesceret
quò illustratus DEUM unum agnosco in sub-
stantia, Trinum in Personis, unum veneror Me-
diatorem, & Redemptorem humani generis, in
quo Divinitatis immensas perfectiones adoro
& gratus æstimo infinitum meritorum ejus pro-
tium, ditissimòsq; gratiarum Cœlestium, quæ
unà secum nobis dignatus est indulgere, & fa-
sauros.

Addidit bonus DEUS Divino huic Lumine
sanctissimâ legem, explicatiùs longè, quàm
tiquitus solebat, propositam, firmatâ Divinis
super consilijs, & gratiarum Cœlestium, quibus
ad eam servandam suavissimè invitamur, nobis
li comitatu ornatam. Religionem, quæ se-
li à me voluit, instituit sanctissimam, cujus præ-
scripti ritus, & observatu sunt faciles, & ple-
majestate, & animo salutares; maximè si in-
stimabilis præcij Sacrificium considerem, quod
facillimum esse voluit, vel offerre, vel ut à co-
secratis Sacerdotibus offeratur, curare. Scipio

II. Medit. De Vocatione ad Christi Fidem. 51

donavit Sacramenta, totidem nempe gratiarum fontes, & hæc inter unum, in quo ipse, Favorum Divinorum omnium primus Author se exhibet, ornaturus Cœlestibus divitijs animum, ad mensuram votorum meorum. Virtutum tum infusarum, tum moralium, donorum itidem & fructuum Sancti Spiritus pulcherrimo apparatu instruxit animum, permanentes eorundem habitus communicans, deque actibus exercendis instruens, quibus augeantur habitus, & anima, quantum desiderat, exornetur. Sed & Divinam mihi Scripturam, cum Sanctorum Patrum & Doctorum sapientissima interpretatione ducem mihi voluit in salutis itinere. Et tandem, pro obsequijs tenuissimis mercedem promisit infinitam.

Crescet harum amplitudo & æstimatio gratiarum, si considerare non pigebit, quot, quantaque impediât delicta, in quæ Gentilium vel Hæreticorum errores alioquin præcipitâssent miserum; quanta item ex ijs oriatur facilitas corrigendi, si qui etiamnum contingant lapsus; quanta demum illa sint, quæ per favores istos ministrantur, ad profectus in virtute, DEI quæ amicitia maximos, ad finem tandem ultimum saluberrima.

Affectus.

1. Ita contemplatus beneficij hujus magnitudinem, non admirari non potero DEI optimi erga me munificentiam. 2. Gratesque illi dicam animitus. 3. Si quid autem hactenus ingratus fui, id jam nunc supplex deprecabor. 4. Statuamque firmissimè, æstimare pro meritis suis favores istos, quorum adminiculò membrum aliquod Salvatoris mei sum, cujus sanctissimæ Legibus ita omnes affectus meos consecrabo, ut æstimare præterea nihil velim. 5. Non curabo quidquid humanis rebus non est altius, solùm illa sectabor bona, quæ bona quòd sint, sanctissimæ fidei nostræ beneficiò discimus, neque aliò menomine circumspiciã, quàm quo Christianus sum. 6. Ah! quì fieri posse quis credat, ut homo Christianus, tot salutis suæ præsidia segrè nimium & iners negligat! Excusandus error esset, si nesciret, aut si non crederet, quid à Sanctæ fide sua adjumenti, si velit, habeat; sed credere quæ Christiani sunt hominis, & non confotmare vitam fidei, nefas est, omni indignum veniã.

II. PUNCTUM.

Ad quid obligetur homo Christianus?

Consideranda.

Præter id, quod naturæ leges imperant, quibus totum humanum genus est subditum, obligat Christianos DEUS, ut quidquid credendum pronunciat Ecclesia, id pronò illi assensu excipiant, & quidquid agendum imperat, id prompta voluntate exequantur. Cæterorum usum liberum relinquit, ad illud tamen assidue invitans, quod augendæ Divinæ gloriæ, & altissimæ Evangelij doctrinæ magis videbitur consentaneum; omnia duplici hac conditione veluti paciscitur. Primum, ut quoties homo fidelis, sive imperatum quid, sive ultronæum, Divinæ gloriæ amplificandæ studio egerit, toties Beatitudinis suæ mereatur incrementum; & è converso æternæ reus infelicitatis fiat, quoties gravi se delictò obstrinxerit. Alterum est, ut pro meritorum, vel peccatorum numero sub vitæ finem felicitatis etiam, aut infelicitatis æternæ mensura crescat.

Studiosè igitur mecum ipso disquiram, quantum vi beneficij, tam sanctæ ad fidem nostram Vocationis, obstrictus sim, ad moriendum omnibus, quæ DEI mei & Ecclesiæ justissimis legibus noverim adversari: quandoquidem tot benevolentia suæ liberalissimis effectibus Creator meus ornare me voluit, & Servator meus,

meus neque vitæ omnino suæ parcere, ut hac amoris Lege, omni peccato pro amore suo me mori & doceret, & juberet. Utique cum quid deliquero, duplicis me noxæ reum statuo, dum & Creatorem meum offendo, cui Reverentiam & honorem infinitis nominibus debeo, & amabilissimum Redemptoris mei Sanguinem nefarius parricida proculco.

Affectus.

1. Divinis circa me, meaque imperijs promptissimè me subijciam: et iusta sunt illa & suavissima, neque ita me stringunt, ut non & difficiliora jubere possit, & sine ullius spe præmij. 2. Amabilis DEUS! etiàmne fieri posse credat aliquis, ut æternis se supplicijs homo Christianus addicat, post tot, quas accepit ad promovendam suam salutem, gratias, & postquam tu ipse insuper Cælo clementissimè de lapsus, conversari inter nos, & in æternæ felicitatis negotio præsens adjutor adesse non horruisti. 3. Ah Domine! quàm justè, æternum ut pereat, decernis, quisquis post tot contra graves culpas amuleta & remedia, adhuc offendere te sustinet. 4. Placeat, oro, infinita Bonitati tuæ, & desiderium indulgere mihi insatiabile virtutum omnium, & horrorem culparum omnium implacabile. 5. Non sit me

mentum ullum vitæ meæ, quo Christianum me esse non meminerim, neque ulla sit actionum mearum omnium, quæ sanctissimo hoc nomine indigna sit, & indigna homine, quem pretiosissimus ille Divini Agni Sanguis abluit. 6. Non effundam, obsecro, pessundandum deniceps Sacratissimum Sanguinem Tuum, ut rebellis hæcenus feci, quoties Divinis legibus tuis reluctatus sum; non contemnā illum, uti ausus sum hæcenus, tot negligentias in Divino obsequio tuo admittens; non impediam fructus saluberrimi Liquoris optimos, quos inutilibus tot negotijs frequenter hæcenus quasi suffocavi: sed indulge clementissimè, ut studiosè, & perseveranter, ad illa virtutum Exercitia totus incumbam, quæ Sacratissimi Sanguinis Tui pretio digna sunt.

III. P U N C T U M.

Quæ Media DEVS Fidelibus subministrat, quorum beneficiò ad finem suum pertingant?

Consideranda.

Ratio, quæ DEVS hominem Christianum saluum voluit, in usu virtutum, tum præceptò, tum spontancò consistit, qui in Ecclesia consuetus est. Hic verò complectitur in primis Mandatorum DEI & Ecclesiæ observantiam, Sacra-

mentorū usum, praxin Virtutum, tum earum, quæ intus in animo solū perficiuntur, tum earū, quarum actus foris apparent, & ad exemplum valent; res item alias, quarum usu in salutis negotio efficacius iuvamur, uti sunt Medicatio, priorum librorum Lectio, Conscientiæ Examen, Christianæ doctrinæ ex suggestu explicatæ auditio, rerum nostrarum cum personis ejusmodi communicatio, quæ juvare nos in submovendi peccati occasionibus, & inflammandō ad virtutis desiderium affectu possunt. Bona cetera, quæ humana & naturæ dicimus, ita homini concessit DEUS, ut illis uti modō, quō ad salutem suam maximè consentaneum fore videbitur, possit. Ita totum Christiani hominis officium in eo tandem sistit, ut in Exercitium Virtutum omnium vires, quas habet omnes, omnemque impendat animum: quod si faciet, tunc demum putet, fructuosas se sibi reddidisse prærogativas illas, quas à Bono DEO, Christianæ fidei beneficiō, ad consequendum finem suum accepit. E contrariō, si defecerit in tam sancto studio, non minùs id sibi noxium intelligat esse, quàm foret, nunquam redemptum fuisse morte Filij DEI, quin imò plus adhuc detrimenti putet se pati, quando reus nimirum fuit, & contempti & profanati Sacratissimi Sanguinis, pro salute hominum effusi.

Affectus.

1. Conabor penitus veritatem hanc intelligere : ad hoc Christianus sum , ut continuo fiam sanctior ; non fiet id autem expeditius , quàm si illis utar instrumentis , quæ paravit hunc in finem DEUS. Unde concludam , non aliud mihi debere esse antiquius , quàm illa omnia ut sedulo adhibeam, quæ cognovero fini meo obtinendo aptiora fore. 2. Alia omnia comparata cum felicitatis meæ æternæ negotio nihili faciam ; vivam potiùs , quia Christianus sum, quàm quia homo, aliam nimirum ab ista expectans vitam , cujus gratiâ baptizatus sum. 3. Quàm cæcus hucusque fui, affixus tam tenaci affectu rebus illis , quas ad obtinendam Beatitudinem momenti nihil attulisse intelligo, illarum verò tam raro memor , à quibus suprema felicitas unicè & integerrimè pendeat. 4. Ignosce mi DEUS , errori sanè turpissimo. Ah quàm non pro meritis beneficia tua æstimavi ! quanta erant illa , & meo quidem vicio, minus mihi proficua, atque & desiderabas tu, & ego, ut essent, curare debueram. 5. Hanc demum Considerationem altè studebo, ut menti imprimam. Creaturæ, quas ut adjumento essent , homini concessit DEUS , nocere illi quandoque possunt ; non ita Sacramentorum ,

aliorumque juxta Ecclesiae consuetudinem Sacrorum usus; hic quod est frequentior, eò lucri plus affert utentibus. Et hinc miserabilis multorum fidelium abusus palàm fit, qui, cum non occupentur, nisi rerum indifferentium periculosa tractatione, plerumque illas depravati affectus vitio pestilentes sibi faciunt, parùm interea de sanctissimis illis opibus solliciti, quam ingenti numero collegissent sibi, si, quod Christianos decet, studiosè fuissent executi. Heu! ecquid aliud hoc tandem sit, quàm DEI sanguinem, quò salutis nostrae instrumenta emere debebant, contemnere? nempe DEUM habere, qui, ut Caelum lucremur, sua nobis ope adesse vult, & non aestimare Auxiliatricem hanc manum, quid est, nisi desiderare exitium suum?

Colloquium fiet cum DEO Domino nostro cujus beneficio, in Ecclesiae beatissimo sinu collocatum, & favoribus infinitis ornatum agnosco, quorum, si quis cogitari talis potest vilissimus, non alio tamen, quàm Divini sanguinis pretio poterat comparari. Gratias amon tanto, & Bonorum suorum caelestium prodigo studebo agere; deprecabor autem injuriam omni fide ingratitude meam. Desiderabo emendationem ignaviae, & efficax ad-

II. Medit. De Vocatione ad Christi Fidem. 59

auxilium à Divina manu implorabo, quò firmatus tantùm deinceps promovendæ Divinæ Gloriæ studiosus sim, quantum à me hæcenus ignaviâ peccatum fuisse intelligo. *Pater noster.*

Compendium Meditationis

De Vocatione ad fidem Christi.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Ad hoc vivo in Ecclesia DEI, ut salver facilius, sicut fuit in Paradiso Adam, ut viveret jucundius.

II. PRÆLUDIUM. Petam gratiam, ad cognoscendum, quis Christiani hominis finis sit, quæ obligationes, quæ salutis instrumenta, & voluntatis ad isthæc omnia sincerum quemdam affectum flagitabo.

I. PUNCTUM. DEUS Christianos præ reliqua omni hominum turba instrumentis, ad consequendam Beatitudinem efficacissimis, instruxit, voluitque, ut hos ipsos inter ego præ multis aliis hoc privilegio peculiari quadam ratione gauderem.

II. PUNCTUM. Obligavit illos ad naturæ & Ecclesiæ præcepta, statuitque, ut hæc observantes essent æternùm felices, æternùm autem miseri, qui violarent.

III. PUNCTUM. Ratio, quâ consequi illos
falu-

salutem voluit, omnia sanctiora virtutum exercitia complectitur, quæ in Ecclesia solent esse usui, quæque assumere quis poterit, prout conducentia sibi magis intellexerit. Fortuna & Naturæ bona non nisi sustentandæ tantisper vitæ huic servire debent; affectus illius omnibus altior, totus in DEVM evolet, necesse est.

Colloquium cum DEO Domino nostro Agendæ pro tot beneficiis gratiæ, petendæ in gratitudinis admissæ veniæ, & auxilium, estimanda deinceps reverentiùs empta tam caro pretio Bona.

Faciendum est Examen hujus Meditationis eo modo, quem superius post Compendium Meditationis de Creatione Hominis adduximus.

Applicatio primæ Veritatis
AD MEDITATIONEM DE VOCATIONE HOMINIS AD STATUM RELIGIOSVM.

SI desideras, primam Veritatem applicatam Meditationi de Statu Religioso, ea sic possimùm fiet:

DEUS ad Religiosas Familias homines vocat, ut beati aliquando sint: vult autem

III. Medit. De Vocat. ad Statū Religiosum. 61
hanc felicitatem suam mereantur, implendo
aliquamdiu Creatoris sui voluntatem, ater-
nūm autem infelices sint, si grave Ordinis sui
Præceptum violaverint.

Primum Punctum ostendit, quo sine DEVS
ad Religionem homines ex sæculari vita evo-
cet; nimirum, ut beati sint. Secundum illa
exponit, ad quæ Religiosi obligantur. Ter-
tium, quæ obtinendi finis ratio sit, explicat.

Ita nempe Meditationis hujus beneficio pri-
mam illam veritatem etiam Religiosis accom-
modatam intelliges. Beatitudinem nimirum
illud esse, ob quod Religiosum te voluit DEVS,
id quod primo Puncto doceris: quòd æternæ
damnationis adeas periculum, siquam Ordinis
tui gravem obligationem violes, quod altero
Puncto continetur; & quòd tandem ad con-
sequendum finem tuum id solūm necesse sit, ut
quidquid Bonus DEVS ab hominibus, Religio-
ni tuæ addicis, fieri exigit, id agas integrè,
quod tertij Puncti argumentum est.

Qui Religiosi non sunt, vel qui nolunt,
aut non possunt tales fieri, hac Meditatione
poterunt supersedere.

Medi-

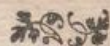
Meditatio.

De Vocatione ad Statum Religiosum.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Locum animo meo obversari faciam jucundissimum, ab omni mundana intemperie penitus immunem, instructum omni earum rerum apparatu, quas Anima, salutis suæ cupida, ad plenissimam tranquillitatem desiderare potest. Et isthic me deo collocatum coram DEO meo, Sancto item Religiosi mei Ordinis Auctore, & Cælestioribus Alumnis, Cælo jam assertis.

II. PRÆLUDIUM. Petam illustrari à DEO salutari notitiâ felicitatis illius maximæ, quam ut obtinerem, à DEO in sacram hanc familiam vocatus sum; rerum item, quas à me idem summus hic Benefactor meus exigit; & instrumentorum denique, quæ velut adjumenta præstingendi ad præfixum mihi finem liberalitè suggestit. Tum voluntatis ad hæc omniam affectionem ut dignetur addere, rogabo.

I. PUNCTUM.

Quem in finem DEVS homines ad
Statum Religiosum soleat vocare?

Consideranda.

Cū creāset DEUS homines, ut beati fierent, & inter hos Christianis, ante reliquos omnes, singularia quædam ad salutem suam adjuncta indulisset, ex ipsis quoque fidelibus quosdam præ cæteris elegit, quibus cū liberaliùs, quàm reliquæ Christianorum hominum plebi se vellet exhibere, ad Religiosam illos Familiam quamdam invitavit, ut illic & faciliùs, & per actus quosdam excellentiores salutem suam operarentur. Et hæc tandem vivendi ratio est, quæ Beneficia & favores Divinos omnino, præ omni alio hominum genere, complectitur peculiare, quibus ad gradum gloriæ prorsus excellentem promovetur, qui studiosè illis utitur. Primùm quidem, quia triplicis Voti beneficio magna salutis impedimenta, honores intellige, voluptates, divitias, & propriæ voluntatis liberum in sua omnia Dominatum, procul submovet; deinde quia Constitutionum Religiosarum operâ saluberrimè in illarum rerum usu coërcentur, quæ cū sustentandæ
huic

huic vitæ necessariæ sint, facilè in animam ipsum nescio quod sibi violentum imperium arrogarent, perniciosissimum profectui nostro, nisi modestissimè usurpentur. Et denique, quia instrumenta exhibet aptissima, ad magna in omni virtutum exercitio incrementa; ea verò in triplici potissimum genere versantur.

Primum interna quædam animi dona complectitur, lumina videlicet, quibus intellectus Divinitus illustratur; Divini instinctus, quibus impellitur ad omne bonum voluntas; & sensibiles demùm consolationes, quibus inferior animæ pars quandoque recreari solet. Porro ea est in universum gratiarum istarum ratio, ut quando Religiosis Hominibus indulgentur, omnem cum illis, qui in sæculari vita concesserunt, comparisonem superent. In secundo genere dona exteriora sunt, magna ad omnium virtutum genus adminicula: hæc ferè sunt Religiosæ Leges, consuetudines, paternæ Superiorum cura, plenæ pulcherrimis virtutum exemplis familiæ, occasiones exercendæ Sanctitatis ab externis subinde oblatae, frequens Sacramentorum usus, Professio Religiosa, unicusque omnis quasi probitatis compendium, Religiosus Habitus, Verbum Divinum, ad virtutum omnium disciplinam perita instructio, quæ

dulcissima Religionis, procul omni rerum temporalium curâ, quas in sacris familiis, quoad necessariæ sunt, habent omnes, quin vel curam de illis, vel cogitationem etiam ullam admittant. Tertium genus ipsæ occupationes Religiosæ Vitæ faciunt; quæ omnes, vel ex natura sua sanctæ sunt, ut est meditari, recitare consuetas preces, legere pia, colloqui de rebus sanctis &c. vel ejusmodi saltem sunt, ut obedientiæ vel charitatis beneficio, earundem virtutum obtineant meritum, ex quarum motivis exercentur, id quod de illarum quoque virtutum sentiendum est præmio, quarum actus interiores facillimè inter Religiosa negotia exercentur.

Atque ita facile est concludere, cum tot ad beatissimum finem nostrum peculiaribus omnino adjumentis instructa sit Religiosa vivendi ratio, quàm singularis erga illum DEI Domini nostri sit benevolentia, quem ad modum serviendi DEO tam arduum invitare dignatus est. Ea verò Divini Numinis liberalitas mihi obtigit præ tot millenis aliis, qui majorem utique ex tam pretioso munere quæstum fuissent facturi, quàm ignavus ego faciam.

Affectus.

1. Ardua vocationis meæ astimatio. 2.

E

Gra-

Gratitudo erga Divinam Liberalitatem. 3. Fa-
 teri magnam in me præviam tanto Beneficio
 indignitatem. 4. Confusio ob enormem in-
 grati erga tantum Benefactorem animi igna-
 viam. 5. Amor Divinæ Bonitatis. 6. Con-
 fidentia de Divino auxilio. 7. Gaudium li-
 quidissimum ex eo natum, quòd vitæ ratio-
 nem tam salutarem animæ meæ teneam. 8.
 Desiderium utendi sedulò tam præstantibus
 profectûs mei instrumentis. 9. Detestabor
 infelicissimam Religiosorum cœcitatem, qui
 se malis illis, ex quibus Religionis suæ benefi-
 cio extracti sunt, ultro rursus implicant. 10.
 Deplorabo miserabilem illorum inertiam, qui
 tot ad salutem suam adjumenta, intolerabili
 segnitie, perire sibi sinunt, nec fructum inde
 quem possent, quémque DEUS exigit, faciunt.

II. PUNCTUM.

Ad quid DEUS Religiosos ob-
 stringat?

Consideranda.

Præter communia fidelibus omnibus præ-
 cepta obligat Religiosos DEUS ad Votorum
 Regularum, & Consuetudinum Instituti-
 onem Religiosam Observantiam. Hunc enim
 finem ex mundanis illos vanitatibus exem-
 ptum

ut Servatoris nostri Consilia sectantes, modum vivendi ita contrarium illi, quem Mundus amplectitur, teneant, ut aversati id, quod vanus Mundi spiritus desiderat, illud ambient sollicitè, quod ipse omni studio à se amolitur: mori nimirum Mundo eos desiderat, omnemque de honoribus, deliciis & opibus sensum, siquidem vanitatem sapiat, abijcete. Cetera ita eorum arbitratio concessit usui, ut ad illa tamē eligenda semper invitet, quæ pro Instituti sui peculiari quisque Geniō, ad augendam Divinam Gloriam magis videbit idonea, ea conditione, ut, quidquid Divini Amoris studio sponte, vel obligatus quisque fecerit, id ad Beatitudinis suæ incrementum accedat, seu autem æternæ vindictæ fiat, si quid severius prohibitum commiserit, atque ita cum meritorum, vel peccatorum cumulo felicitas simul, vel æterna crescat calamitas.

Affectus.

1. Plenissime in hac DEI nobis impetrantis voluntate acquiescere. 2. Gratitude erga infinitam DEI Bonitatem, quæ, ut felicissimum sui Amorem à nobis obtineret, etiam vindices, nisi attaremus, pœnas minari voluit. 3. Execrari manifestam illorum impietatem, quæ ne in DEI quidem Domo mali esse horrent. 4.

B 2

De

Detestari, quidquid hac me infelicitate potest implicare. 5. Precari studiosissimè, ut tam infaustam à me pestem avertat bonus DEUS. 6. Propositum, circumspicius deinceps vivendi. 7. Desiderabo totus DEI mei esse, pro eo, ac vitæ meæ, quam ago, sanctæ Rationes exigunt. 8. Confidentia in auxiliatrice DEI manu, quæ sperari debet, amotura clementissimè extremæ perniciæ meæ occasiones.

III. PUNCTUM.

Quæ Media Religiosis suppetant, ad consequendum finem suum?

Consideranda.

Quæ faciunt, ut ad eminentem in Cælesti gloria eleventur Religiosi homines, vitæ omnem virtutis normam integerrimæ actiones sunt, susceptæ ex domesticarum legum consuetudinum placitis. Hoc ergo unicuique illorum esto negotium, hæc curarum summa, se totos, vitamque omnem, promovendæ ex profecti sui genuinò Spiritu Divinæ Gloriæ integerrimè consecrent, non imixti secularium negotijs, nisi quoad illud augendo Divini Nominis honori & Gloriæ secundùm Ordinis rationes noverint expedire. Neque alium

vitæ & animi bonorum usum licere putent, nisi quem ad Religionis suæ Leges exactum sciunt; quare nulla omnino rerum sit, necesse est, quæ aliquem ab illis amorem mereatur, nisi quantum ad virtutis profectum est idonea.

Affectus.

1. Grandis occupationum Ordini meo propriarum æstimatio, quandoquidem illæ sunt, quæ, ut propior DEO meo fiam, unice efficiunt. 2. Amor Immensæ Bonitatis, quæ pro mercede inæstimabili non nisi facillima à me exigit. 3. Desiderium observandi exactissime, quidquid Ordinis mei leges præcipiunt. 4. Animus ad omnia, quæ sancta Obedientia imperaverit, indifferens. 5. Desiderium perseveranter illa sectandi, quæ in perfectionis religiosæ studiò adjumento esse possunt. 6. Decretum animi firmissimum, vivendi deinceps, ut Religiosum planè decet; indignas omni æstimatione habendi vanissimas mundi vanitates, æstimando sola illa, quæ sapientissimò Instituti mei judiciò verè bona sunt, quales sunt, quæ professionis meæ propriæ sunt, virtutes.

COLLOQUIUM. Agam gratias Servatori meo, cujus pretiosissimo Sanguini Vocationem, tam mihi salutarem, debeo. Æstimabo amorem hunc, & me vicissim Ipsi consecrabo totum, in-

staurando prima Ordinis mei Vota ; cum ar-
denti desiderio, amandi ipsum, & que pro insti-
tuti mei rationibus integerrimè serviendi.

Compendium Meditationis.

De Vocatione ad Statum Religiosum.

Oratio Præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. In amabili quodam & ju-
cundissimò locò me sistam coram DEO, Fun-
datore, & cæteris Sanctis Religionis meæ.

II. PRÆLUDIUM. Petam à DEO gratiam
cognoscendi finem Religiosi hominis, obliga-
tiones item, & adjumenta eò, quò tendit, pertine-
gendi, ac constantem ad hæc omnia mentis
meæ affectum.

I. PUNCTUM. Vocat DEUS ex Fidelibus
aliquos ad Religiosam vitam, ut eam sectando
& faciliùs salvi fiant, & ad excellentiorem
Cælo Gloriam extollantur. Eâ de re à maximè
illos salutis impedimentis eximit, moderatur
rerum vitæ necessariarum usu, internis eos gra-
tias, externisque ad summam vitæ integritatem
adjumentis instruit, & sanctissimis omnem co-
rum vitam Actionibus occupat. Hæc omnia
quantacunque sunt, Divinæ Beneficentiæ mu-
nera, obtigerunt mihi,

II. PUNCTUM

II. PUNCTUM. Communia cum omnibus fidelibus præcepta habent Religiosi omnes, sed præter ista, ad legum suarum quoque, & consuetudinum observantiam obstricti sunt, & si quidem satis officio huic fecerint, salvi sunt; damnantur, si præcepta negligunt.

III. PUNCTUM. Sanctæ Operationes, Instituto suo conformes, viam illis, quâ possunt, & quâ debent ad DEUM pergere, adornant; cætera tum animi, tum corporis, bona non aliud merentur desiderium, quàm quò appeti possunt ea, quæ ad Spiritûs profectum, & DEI majorem gloriam conducunt; talia, quæcunque non sunt, exosa sunt Religiosæ menti.

In COLLOQUIO gratias Servatori nostro agam, quòd felicissimam hanc vitæ rationem Sanctissimo Sanguine suo mihi comparaverit, & consecrabo me iteratis in finem hunc votis meis, Divino Ejus obsequio &c.

Applicatio primæ Veritatis.

*AD MEDITATIONEM DE VOCATIONE AD
 STATUM ECCLESIASTICUM.*

SI Primam Veritatem Meditationi de statu Ecclesiastico accommodatam velis, eam sic facies.

Ad Statum Ecclesiasticum DEUS homines vocat, ut beati tandem & salvi sint: Beatitudinem vult, ut mereantur, implendo, quamdiu mortalis hæc vita durat, Creatoris voluntatem; ad æterna autem supplicia condemnat, si quem in re, graviter homini Clerico præceptis deliquisse deprehenderit.

Primum Punctum Meditationis finem habet, ob quem ad Clericalem statum vocantur homines, isque est Beatitudo. Secundum obligationis, quæ hujusmodi personis incumbit, capita complectitur. Tertium rationem docet eò pertingendi, quò, ut venias, vocatus es.

Atque ita primam illam Veritatem etiam Clericis accommodatam intelliges. Finem nimirum Vocationis hujus salutem tuam esse, ut primum Punctum habet; minas æternæ vindictæ intentari ijs, qui in hoc hominum ordine nimium ignavi sunt, quod Secundo Puncto doceberis, & tandem viam ad Beatitudinem tuam, tanquam finem huic statui præfixum, non esse aliam, quàm ut exequare, quod DEUS proprio Sanctoris status jure, ut fiat, exigit; quod est argumentum tertij Puncti.

Qui Clericus non est, nec esse vult, aut potest, poterit hanc Meditationem omittere.

Meditatio.

De Vocatione ad statum Ecclesiasticum.

Oratio Preparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Ponam mihi ob oculos Regale Palatium, consuetam Regis, & primorum Eiusdem Palatinorum habitationem. Istic Regem imprimis, & deinde illos curiosius intuebor, qui, ut eidem propiores assistant, præ omni reliquo Magnatū numero digniores sunt. Mox facta comparatione terrestrem hunc apparatus cum Clericis conferam, tanquam Divinæ Majestatis, & Sanctissimæ Humanitatis Servatoris nostri domesticis quasi, & familiaribus Ministris Cœlestis aulæ. Tum reflexâ in me ipsum mente, me quoque in hoc Choro contemplatus, sensus conabor, & æstimationem concipere, dignam tam nobili Conditione.

II. PRÆLUDIUM. Petam gratiam cognoscendi finem, ob quem ad Ecclesiasticos honores vocatus sum, & intelligendi, quid à me DEUS idcirco exigat; quid item subministrat ad finem obtinendum, adminiculi, & affectum tandem ad hæc omnia ritè intellecta intensissimum postulabo.

B s

I. PUNCTUM.

Quis finis sit, ob quem DEUS ad statum Ecclesiasticum homines invitet?

Consideranda.

Cum DEUS præ reliqua hominum multis Christianos robustioribus ad salutem adiumentis instruxerit, ex ipsa fidelium turba quosdam adhuc peculiari benevolentia profecutus, ad Ecclesie obeunda Ministeria in Clericorum adigit numerum, iisque, præter communes Christianæ Reipublicæ gratias, nobiliora ad salutem præsidia concessit. Exemit enim illos omni fidelium quasi vulgo, suis obsequijs ingre consecrandos, liberosque idcirco futurum omni deinceps negotio, quod humanis rebus nihil altiùs spiraret. Divinis illos altaribus consecravit, ut offerri sibi ab ijs vellet quociens num Sacrificium, tam gloriosum Majestati ipsius quàm offerentis animæ, & toti Ecclesie ætuosum; ut digni essent immolare æterno Patri Filium suum, Sanctissimamque Ejus carnem proprijs contrectare manibus, continuisque labijs, in stomachum demittere, purpuram linguam, palatum & pectus generosissimo Sanguine, quem primæ, summæ que, Cælorum

Virtutes attonitæ venerantur & adorant. Occupationem illos non aliam habere voluit, quàm Divinas celebrare Laudes, Divinorum sermonum esse præcones, dispensare Sacramenta, & ducendis in salutis viam hominum mentibus Divinæ Majestatis gloriam amplificare; quem potissimum in finem, potestatem indulgit peccata condonandi, rem, quam neque Prophetæ aut Patriarchæ, neque ipsa adeo Cælorum Regina, cum Sacerdotibus communem habet.

Sunt igitur, quos ad hanc dignitatem vocavit DEUS, Ejusdem peculiaris quasi portio; sive quia sunt Familiæ, & quasi domestici Divinæ Majestatis Ministri, sive ob excellentia, quæ circa fideles exercent officia, distribuendo illis Divinos favores, purgando à vitijs, illuminando & perficiendo in omni virtutum disciplinâ, velut sublimiores quidam, & Angelicis quodammodo æmuli, Ecclesiæ Militantis Spiritus. Quâ de causâ nobilior fidelium pars aliqua ipsi sunt, & obligationis & adjumenti amplius adepti, ad proficiendum in Vitæ purissimâ integritate, & ascendendi ad gradum gloriæ longè, quàm cæterum vulgus solet, eminentiorem.

Et hoc tandem est, quòd à profanis & laicis Ministros suos separavit DEUS, exemptos nimirum volens, ab omni rerum pericurarum curâ,

râ, liberos ab omni sensualitatis dominatu, & mordaci illa solitudine, quam dignitatû & peculiariû Magistratum ambitus menti solet impere. Ad hoc sanè ipsa statûs, in quo versantur ratio invitât, ut hæc salutis impedimenta vitent & dignè ad sanctissimos illos labores studeant incumbere, quibus, nobilissima Virtutum, Religio illos addixit. En ingentes Divinæ Bonitatis erga me favores, quæ, nullis meis meritis me infinitæ aliorum fidelium turba præferre communicandis tam sublimibus gratijs dignata est, utique multos alios habitura studiosius quàm ego ingratus faciam, obsequentes.

Affectus.

1. Magnam concipiam Sacerdotalis Status æstimationem, statuamque venerari pro Status sublimissimi meritis omnes. 2. Gratias Deo agam, quòd Ejus me quoque voluerit facere participem. 3. Indignabor mihi, quòd non æstimaverim, ut æquum erat, altissimam dignitatem neque vitam duxerim familiari, & domesticæ Divinæ Majestatis Ministrò dignam. 4. Huiusmodi imprudentiæ postulabo veniam. 5. Et magnum in me tanti beneficii æstimatio ut sit, supplicabo. 6. Sæpiùs ardens excitabo desiderium vivendi eò mòdo, quo par est, vivere hominibus tantæ Majestatis peculiaribus obsequijs con-

cratum, agendo frequentius cum Rege meo; neque agendi alio fine cum creaturis, quam ut Eiusdem amplificetur gloria.

II. PUNCTUM.

Quid exigat DEUS ab Ecclesiæ Ministris?

Consideranda.

Præter ea, quæ toti Christianæ Reipublicæ præcepit DEUS, magnam à Ministris suis exigat sanctitatem. Sanctos vult esse animo, profundissimæ nimirum humilitatis operâ, ut cum debitâ tantæ Majestatis Reverentiâ propiores DEO assistant; eos ab omni ad creaturas affectu vult liberos, charitate inflammatos calidissimâ, ut nulla omnino dies prætereat, quâ Divina Mysteria dignè non obeant; Voluntatem, Prælatorum imperijs promptissimè subiectam, vult, ut idonea ad multorum fidelium salutem instrumenta sint. Sed &, ut corpore sancti sint, exigat, voto irrevocabili ad Angelicam illos puritatem obligans, neque refici vult corpus, quia ita volupe, sed quia necesse est; vestitum vult esse, ad Modestiam Leges compositum, hoc est, Servatoris nostri, quem toties in seipsis populo fideli exhibent, sanctissimis moribus conformem; externos internosque sensus, omnem-

omnēque corporis habitudinem ad hanc no-
mam vult aptari; carnem ultroneis afflictionibus vult dignam fieri, quæ sanctissimam Christi Carnem tangat. Vult, ut Sancti etiam in bonorum temporalium usu sint, abhorrentes ad omni bonorum Ecclesiasticorum profano usu cum pretium illa sint Divini Sanguinis; non affigentes patrimonialibus divitijs affectum, neque earum, plus quam satis sit, desiderantes augmentum; cum illud omnino satis esse debeat quod vitæ, ut decenter sustentetur, sufficit. Sanctos quoque vult esse in actionibus suis, hoc est ut consecrent, tractent, recipiant, distribuant Sacratissimum Servatoris nostri Corpus & Sanguinem eâ, quâ par est, cum Reverentia; ut Divinum Officium loco & tempore, quo decet recitent; ut aliarum precum beneficiò, familiariter cum DEO suo nunquam non conferant; ut in Sacramentorum dispensatione indignorum susceptione arceant, dignis ea commendent, & ut sanctius obeantur, suscipientibus mentes ritè disponant; ut in fidelis populi instructione de rerum necessariarum scientiâ benignè prospiciant, Doctrinam illis integrè sincerè explicent, quæ credi, quæ in moribus vel commendari, vel perfici opus sit, patet moncant, sine personarum vitioso discrimi-

nullo humanarum dignitatum timido respectu,
in hoc unum intenti, ut, quæ Divini Juris sunt,
exactissimè serventur intacta. Sanctos tandem
vult esse in animarum, propriò huic Statui, pi-
scatu; ne aliter tam sanctæ negotiationi se im-
pendant, quàm ex DEI imperio, neque aliâ,
quàm quâ DEUS exigit, ratione. Non igitur
verborum suorum nescio quibus machinis fide-
les sibi conciliare studeant, sed trahere potius
post se optimi exempli pretiosis odoribus, sin-
cerâ quadam animi demissione, prudenti suavi-
tate, magnanimo ad procurandam illorum sa-
lutem affectu, bonos in virtutis stadio suaviter
promovendo, discolis & frequentius errantibus
cum emendationis spe compatiendo, repellendo
neminem, assistendo omnibus, etiam quos
inopia multis exosos facit, neque ulli unquam
opem aut operam negando. Vult denique, ut
verbo absolvam omnia, vult bonus DEUS Mi-
nistros Ecclesiæ suæ sanctos in rebus omnibus,
& quasi in JESUM Servatorem nostrum, cujus
Sanctissimo Corpore idcirco pasci quotidie vi-
dentur, ex integro transformatos. Vult autem
hæc omnia duplici hac lege, ut, quidquid agent
boni, id ipsis ad Gratiæ augmentum proficiat;
hujus verò jacturam subeant, si graviter in DEI
Leges peccaverint: tum etiã, ut meritorum
vel

vel offensus numerus premij vel suppliciorum, quando morientur, mensura sit.

Affectus.

1. Ita mecum statuam, justissimè tantum ab illis integritatem exigi, qui DEO tam propinqui sunt, & quibus se in cibum toties offerunt. Liberalis DEVS. 2. Fatebor ingenuè, quàm procul ego ab hac Sanctitate absum. 3. Desistabor omnes errores meos, Sanctissimæ DEI Voluntati tam adversos. 4. Eòsque ignominiam mihi petam. 5. Desiderabo Sanctitatem illam, cujus ex debito meo convenit me esse studiosissimum. 6. Illam à DEO, Bonorum omnium fonte, supplex efflagitabo. 7. Offeram meam ad cooperandum Auxiliatrici DEI mei deitatem ad obtinendam, quam à me exigit, vitæ puritatem. 8. Horrebo resistere deinceps vacillanti ad arduam virtutem DEO, tantò periculum, quod incurro refractarius, gratiam est, quantò vocatio & adjumentorum, quæ accepi, numerus est pretiosior.

III. P U N C T U M.

Quæ Media DEVS Ecclesiæ Ministris concesserit, ad suum finem obtinendum?

Consideranda.

Æternæ salutis instrumenta, quæ DEUS
Ecclesiæ suæ Ministris exhibet, omnes illæ oc-
cupationes sunt, ad quas Divina ejus Majestas
hoc hominum genus seligit; sunt autem istæ:
offerre DEO Sacrificium pro publico totius
Ecclesiæ, & privato singulorum Fidelium Bono,
Divinas Laudes canere, administrare Sacra-
menta, concionari, Christianam Doctrinam
rudibus exponere, instruere in Divinis rebus
fidelem populum, errantes in virtutis trami-
tem reducere, probos, ut in illo progrediantur,
adjuvare, opera, quibus & spiritus & corpus
proximi suis calamitatibus eximitur, obire
omnia, prout vires & facultates cuique suppe-
tunt. Hæc ferè sunt, quibus Divinam propa-
gare Gloriam debent, reliquis naturæ & fortu-
næ bonis ultrà, quàm ad obeunda pro dignita-
te Ministeria sua necesse sit, nullatenus affixi.

Affectus.

I. DEVS jam tot annis me Divinæ Maje-
stati suæ, inter celestis Aulæ suæ veluti Magna-
tes proximum sibi tolerat, eo duntaxat fine, ut
ex obsequiis meis ansam ipse capiat, ampliori-
bus in dies Bonis me ditandi. Et quid ego hinc
lucri facio? Ah quàm parùm infinitæ ejus Maje-
stati placere studui! quantos neglexi Gratiarum

F

the-

thesauros, quos colligere potuissem, si aliquam profectus mei suscepissem curam! 2. Perdididi, deplorandâ nimium jacturâ, pretiosum tempus rebus vanissimis, cum inestimabilem et eo quæstum potuissem facere, sanctissimos Ministri mei labores piè obeundo. 3. Pergendum est magnis profectibus in manifesta excellentiæ meæ cognitione, ne ad illa portæ me ignavus demittam, quæ DEO & me indigna sunt. 4. Sit deinceps, ita bene vertat huius animi mei votum! sit exacta vita mea ad illam Ministri Ecclesiastici nobilem Ideam, quam Bonus DEUS mihi exhibet. 5. Et proinde nolo mihi alia sit cum rebus creatis communis quàm quæ ad DEI cum illis tractanda negotia intelligendas hominum calamitates, calque DEO meo proponendas est necessaria. 6. Ut cum id, in quod intuebor assidue, quod cogitabo, & loquar, Dominus, Magister, & Secretor meus esto.

Colloquium fiet cum eodem Domino meo Rege Regum, & supremo Pontifice, contemplando Ipsum ut DEVM, cui offertur, quod immolo quotidie, Sacrificium; ut Regiam illius Majestatem, cujus obsequiis consecratus sum, ut magnum illum Sacerdotem, cujus auspicio meum ego Sacerdotium obeo; ut Hostiam

hique Sacratissimam, quæ offertur DEO, à me quotidie sumitur, & toties in Fidelium sancto grege distribuitur. Hic pretiosus ille Thesaurus est, quem toties istis contracto manibus, ò ut dignè id fiat!

Compendium Meditationis

De Vocatione ad Statum Ecclesiasticum.

Oratio præparatoria &c.

I. PRÆLUDIUM. Considerabo me integre Ecclesiæ Ministros, ceu Primos Regis cujusdam Aulicos, additum Majestatis hujus obsequiis.

II. PRÆLUDIUM. Petam Gratiâ, quâ cognoscam Vocationis hujus finem, debita, & instrumenta salutis, quâque hæc omnia debito affectu prosequar.

I. PUNCTUM. DEVS ex fidelibus quosdam ad Ecclesiæ suæ Ministeria invitat, ut salutem suam ratione quadam excellentiori operentur. Hoc sine molestissimis aternæ Salutis impedimentis illos explicat, & negotiis occupat sanctissimis juxta & nobilissimis. Et hanc DEI erga quosdam Benevolentiam mihi quoque obtigisse experior.

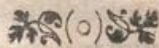
F 2

II. PUN-

II. PUNCTUM. Ultra communes reliquias Fidelibus Leges, hoc insuper à Ministris suis DEVS exigit, ut animò, corpore, in rerum humanarum usu, in Officiis suis, hoc est, ex integro sancti sint. Tales qui sunt, Beati erunt; infelices autem, qui in re graviore Officio huic suo defunt.

III. PUNCTUM. Sola Religionis exercitatio, quam Sacerdotale Officium complectitur, instrumentum illud est, quò Divinam sibi Gratiã comparare debent Ministri Domini. Cetera omnia comparata huic uni non sunt, nisi vanitas, indigna omni usu, nisi qui ad negotium sanctissimo huic Statui convenientia, serviri potest.

In Colloquio. Considerabo Servatorem nostrum, ut DEUM, cui offertur Sacrificium, ut Regem, cujus ego Domesticus, & familiaris Minister sim, ut summum Sacerdotem, sub cuius imperiis sacerdotale munus ego administrarem, idque ut dignè det fieri, Divinam ejus Gratiã supplex implorabo.

De vera hominis felicitate & infelicitate in hac vita.

Dissertationem nomino, sequentis argumenti discussionem, qua Prima hac Die servare debet pro lectione, circa quam, qui obit Exercitia, sedulo occupetur; complectitur enim fructum, quem ex omnibus hujus Diei Meditationibus colligere oportet. Fac, ut animo illam legas pacato, & otiosè degustes.

I. Supremum hominis Bonum Divinæ Essentiæ intuitio est; æterna autem damnatio extremum ejusdem malum est. Sed & Malum & Bonum hoc præsentis vitæ non convenit, sunt enim geminæ veluti Æternitates, quarum una sit felicissima, altera omnibus vitæ hujus calamitatibus miserabilior. Hæc autem, quam morte finiemus, vita nostra iter quoddam est, quod, in quam denique Æternitatem desinat, arbitrij nostri est. Quòd si igitur Peregrini felicitas in eo sita est, ut magnis passibus quotidie in itinere suo pergat, & propior continuò fiat amabilissimæ Patriæ; in eo sanè Viatoris hominis felicitas consistat necesse est, ut ad felicissimam Æternitatem beato, neque interrupto cur-

curfu festinet : id quod alia ratione cùm non fiat, nisi exequendo, quod DEVS ad tam pretiosi præmij meritum exigit, illud tandem peregrinantis ad supernam Patriam animæ verum Bonum erit, ut integrè, quidquid laborum pro mercede tam nobili DEVS postulat, conetur implere ; non autem aliud est, quod imperat DEVS, quàm ut seruiatur ipsi : ergo qui integrè hoc curat exequi, summum, quod in hac quidem vita obtineri potest, Bonum jam possidet : quòd si jam, quæ beatissimæ hujus servitutis natura sit, disquires, in eo deprehendes illam consistere, ut ex DEI tui sanctissima voluntate vitam omnem instituas, & non contentus vulgari probitate ad summum virtutis Christianæ apicem studeas eniti ; ex quibus omnibus hoc tandem concludes, illum supremo, quod ad hæc quidem vita capax est, Bonò frui, quod suprema virtutum culmina attigit, & quotidianis in perfectione progressibus ad æternam patriam festinat.

Ita cùm exploratum jam sit, quænam veritas in hac vita Boni sit indoles, difficile non erit intelligere, in quo veri itidem mali consistat ratio. Malum est boni carentia ; hæc verò sic diversis omnino modis potest accidere, ita facit, ut diversæ malorum nascantur species. Hi

porro duabus potissimū classibus continentur. Una malum illud continet, quod simplex quædam quasi privatio est illius in spiritu profectus, quem facere potuisset anima, nisi segnior in virtutis exercitio fuisset. Altera non ita nudè tantum removet perfectionem hominis, sed quamdam potiùs contrarietatem, & positivam nescio quam cum illa oppositionem complectitur. Simplex illa boni privatio non est, nisi perfectionis neglectus aliquis, neque plus officit, quàm quòd progressum impediatur. Altera verò boni exclusio, quæ contrariis quasi contra integritatem viribus nititur, tunc contingit, cum homo contra perfectionis Christianæ Leges reverà: delinquit aliquid, & hoc mali genere non impeditur tantum Religiosæ Virtutis profectus, sed contrario quodam motu retrò quasi pellitur. Et hinc simplex Boni carentia non est, nisi quædam animæ Imperfectio, ex eo contracta, quòd omittatur aliquid, non præceptum illud quidem, ejus tamen præstantiæ, ut propagandæ Divinæ Gloriæ servire aptum sit; positiva verò Boni remotio DEI offensam aliquam involvit, contrariam benevolæ DEI erga nos Voluntati, & Divinarum ejus Legum Imperio adversantem. Quoties enim non responderetur Divinis monitis, & desiderijs,

derijs; que de sanctitate nostra iustissime Creator noster concipit, malum quidem aliquod, sed quod imperfectionem non superet, contrahitur; cum vero rebellis animus aliquid Divinis mandatis contrarium designat, iam peccati reus fit. Duplex ergo viti Boni carentia, quæ tam desideratam Divinæ Majestati sanctificationem nostram impedit, vel imperfectio, vel peccatum est.

Jam vero discrimen aliquod, quod ad rem nostram facit aptissime, & hæc inter malorum genera intercedit, non negligendum est. Id autem est ejusmodi. Imperfectio plus aliquid detrimenti auctori suo non affert, quam quod virtutis profectum impedit, illudque Divinæ gratiæ augmentum, quod omisso segniter operis merces fuisset. Peccatum vero præter perniciositatem, quam progressui illi ponit, remoram, poenæ insuper obnoxium facit, & DEI contra discipulum indignationem irritat. Quò fit, ut peccatum longè nobis, quam imperfectio nocere soleant, perniciosius sit, & inter ipsas etiam Divinæ offensas hoc intercedat discriminis, quòd unam alteram auctori suo plus damni consciscat, quam severiorem DEI meretur indignationem. Sunt peccata, quæ usque adeo pestilentis sunt mortalitatis, ut cogant quodammodo infinitam Boni

rem ad solvendam, quam cum homine contra-
xit, suavissimam amicitiam, ad expungendum
ex beato illo Coelitem albo peccantis nomen,
& ad Odium denique, quô rebellem animam
aeternis addicit ignibus. Et ea quidem, quæ hos
pariunt effectus, *Mortalia* dicuntur. Alia sunt,
quæ minùs quidem nociva sunt, quòd illa non
tam implacabili odio detestetur DEUS, ut idcir-
co cœlestis patriæ nobis aditum oclusum ve-
lit, tantum nihilominus habent mali, ut offen-
datur illis DEUS, & aliquod nostrî veluti fa-
stidium Divinam in mentem inducant, irrita-
tam scilicet contemptu Legum suarum, etiam
levissimò. Et hæc *Venialia* dicuntur, quia ne-
que Divinâ nos exuunt gratiâ, neque jure,
quod illa ad aeternæ gloriæ hæreditatem tri-
buit, nos spoliant; sed aliquem adhuc veniæ lo-
cum relinquunt, obtinendum Sancti alicujus
operis beneficio, neque virtutem aetibus nostris
meritoriam eripiunt, quâ augere gratiam va-
lemus, & gloriam. Quæ omnia ejusmodi
quidem sunt, ut minùs ista homini pernicio-
sint, quàm quæ occidunt animam, cùmque ne-
que suam homini felicitatem, ad quam est con-
ditus, eripiant, neque virtutem augendi, quam
primò quis adeptus est, gratiam & Beatitudi-
nem, quam rem utramque mortalis offensa

uno velut ictu conficit: nihilominus utcumque parum secum afferant jacturae, peiora tamen sunt, quam ulla sit imperfectio, idque non una ob causam. Suprema est, quod ijs offendit Majestas DEI Infinita parcius sui copiam soleat facere, quem tali navo reperit aspersum atque ita, cum auxiliatrices illae gratiae rarior ejusmodi tepido hominum generi indulgentius remittere infelix in virtutum exercitio incipit & pronius in dies ad malum fit. Quae causa quod ex venialibus peccatis tam facilis in graviora lapsus sit, & quod pro varia subtractione auxiliorum ratione maximum in ipsa peccatorum venialia discrimen inducatur, cum non sit major jactura, quam facit, qui peccat, quam Divinorum horum influxuum; ut adeo, quod contrarium est, ultimum est, ille faciat, qui ut primum ipsum se esse deprehendit, nihil curat studio quam ut extinguat illico, quam contraxit, ad tunc culam; ut, quem peccato nostro stitimus, sum Divinarum gratiarum torrens, ille felicitissimus denuo prosequatur, nobisque benigniorum ut antea, influat.

En igitur, mi bone Lector, tria malorum, a me qua quidem merito hoc nomen cadat, generum Primum imperfectiones continet, alterum venialia peccata, postremum, & malorum maximum.

imum, mortalia complectitur; ut inter se differant, in hoc omnia consentiunt, quod vero hominis Bono, Exercitio putâ Virtutis, & rerum illarum omnium, quæ DEO placent, integerrimæ exercitationi sint opposita.

Quantum ad illa, quæ neque sancta ex genere suo, neque inhonesta sunt, neque in Bonorum neque in Malorum classe, si rem exactè consideremus, ponenda sunt; etsi quædam illarum rerum vel consentaneæ admodum humano genio, vel ejusdem innatis desiderijs sint adversæ. Est enim vulgi hic error, quò illis rebus *Boni* nomenclationem indulget, quæ naturæ jucunda sunt, mala verò putât, quæ eidem sunt aspera: tenenda est certa sanctæ fidei nostræ sententia, quæ *Boni* pulcherrimo nomine nihil dignatur aliud, quàm DEI in futura, quam speramus, vitâ possessionem, & animi ad tantam felicitatem, præviam in hac vita generosam dispositionem, factam per pretiosam gratiæ Divinæ lucra, conquistata illorum operum pretio, quibus DEI, à nobis exigentis, beneplacitum & approbatio præstantiam suam conciliat. *Mali* verò exoso nomine, si Eiusdem fidei sequamur axiomata, nihil omnino alterum damnabimus, præter unicam DEI supremi, & omnium Principii Boni nostri omnibus bonis formidabilissimam jacturam.

II. Ma-

II. Manifestum igitur ex haecenus allat
 fit, verum hominis, quamdiu mortalis est, Be
 num, Malumque in actibus ejusdem liberis, Be
 mi que diversis affectibus consistere, quibus vel
 ti passibus quibusdam, vel propius ad finem
 um accedit, vel ita cunctatur, ut neque pro
 prior ei fiat, neque retrò ab eodem abeat, et
 denique ita à recto virtutis tramite declinet,
 longius à fine suo infelix viator abeat, vel
 vius, pro affectuum, quibus ita accedit, recedat
 que, varietate. Et Bonis quidem sanctis
 actibus propinquior fit fini suo; *Indifferen*
tes ita quasi suspendunt gressum, ut neque propius
 pius authorem suum fini ultimo admoveant, jam
 neque removeant ab illo; *Venialia* eò jam pro
 dunt malitiæ, ut jam remotiorem ab obtinenda
 Beatitudine hominẽ faciant; *Mortalia* deum
 penitus abducunt, exturbantque miserabilem
 omni Salutis viã. Ita affectus humani
 dis Duces ad Salutem fiunt: quin imò solus
 affectuum omnium supremus, *Amor*, qui in
 gignit in corde suo Viator Homo, vel Bonum
 huic parenti suo, vel Malum omne parit. Bonum
 felicitat hominem, dum cum DEO suo
 conjungit, meliorque fit, quò Unio tantum
 est arctior, & Divinæ, quam hæc secum omni
 gratiæ incrementum est cumulativius.

verò est, & pestis homini perniciosissima, si
DEUM, & Hujus gratiam, vel Sanctifican-
tem, vel auxiliatricem eripit, tantòque
fit perniciosior, quò detestabilius malum est
DEI ab homine separatio, gratiæque, quam
grave peccatum inducit, incomparabilis ja-
ctura.

Amor ergo, cujus auctor ipse homo est, opta-
bilissimum hominis bonum est, si cum DEO
se conjungit. Idem verò malus est homini,
quando ita affectum ad indifferentia abripit, ut
sanctos illos mentis Religiosæ motus impediat,
quibus in DEUM totus raperetur, nisi varios
jam Spiritus noxio torpore adstrinxisset. Plus
tamen affert idem amor detrimenti, si ad co-
rum aliquid inducit amplectendum, quæ, cum
Supremi Legislatoris nostri placitò sint prohi-
bita, placere nobis non possunt, quin unâ
mentem vulnerent, & gratiarum coelestium
fluxui perniciosum ponant obicem. Exitia-
lis verò est, quando eò hominem abripit, ut
amaretur, quod amari noluit DEUS, intentans
vindices vetiti amoris æternos Ignes. Tunc
enim jus omne Divinæ Gratix, quod ad Beati-
tudinem æternam adeptus est, extinguitur, &
omne ferè præsidium Divini favoris, & adju-
vantis gratiæ tollitur, quod amicis suis tam li-
bera-

beraliter impendit DEUS, & quoniam tandem pactò æterni supplicij reum se constituit infelix peccator, ideo majus Viatoris animo malum accidere non potest, quàm quò tantæ infelicitatis causa est.

Cùm igitur amor, humanæ voluntatis partus, vel bona faciat, quæ agimus, & primo digna, vel mala & scelestæ, nòsque propiores summæ felicitati constituat, vel ea dimoveat, vel ne propiores saltem fiamus, stineat, prout in Bonum aliquod, vel malum fertur; manifestum est, primò, quòd amor, qui bonus nobis est, ita sit bonus, ut sit nobis nostræ Bonum unicum; quòdque omnis ille, qui ad alia nos abripit, affectus, malus ipso sit, & detestabilis, cùm optabile viatoris animæ nihil sit, quòd illam DEO suo non jungit, qualis est omnis ille voluntatis motus, qui vel procul abire hominem à fine facit, vel saltem quò ita retinemur, ut non sequamur inceptos cursus. Nempe in præceptiæ leges non mediocriter delinquit ille, qui bonorum ponit numerò, ex quibus detrimentum plus in nos, quàm fructuum proficiscitur, malorum exosam classem procul ablegabit, talia quisquis sapit. Ita prorsus de creaturis, earúmque inconsulto amore, quò in

UM non rapimur, judicandum est; pro momentaneâ voluptate jacturam infinitæ felicitatis nobis invehunt; quis ergo perniciosas non judicet, cum solida veri & unius Boni ratio in eo sistat, ut placere DEO, Ejusque sanctissimam voluntatem implere ex integro studeamus.

Porro jam ex dictis deducitur, quod veluti inæquali familiaritate DEO conjungimur illorum affectuum beneficio, quibus rectè amamus; quibus verò vetita amplectimur, non æquali nos diffidio à DEO abripiunt, sed variâ omnino, prout est amorum ejusmodi diversitas, ratione; sic etiam inter ipsa hominis Bona magna intercedat inæqualitas, unumque idcirco altero sit melius. Meliora sunt, quæ præferri merentur aliis, quia cum magis DEO sint placita, majus secum afferunt incrementum Gratia, certiusque excellentis Gloriæ pignus sunt. Non dispari ratione etiam inter mala hominis discrimen est, unumque pejus altero esse experimur. Pejora sunt, quæ detestari debemus acerbius, quia cum indignationem DEI merentur vehementiorem, graviores ejusdem offensæ sunt, hominemque Divinâ Amicitia indigniorem, severiorisque supplicij reum faciunt. Et hinc extremum hominis malum est, si enormibus peccatis sese implicat; ad horrendas
vin-

vindicis DEI poenas hi tales cursu ruunt effu-
 fimo. Bona verò homini jucundissima sunt
 actus virtutis excellentissimæ: nam volatu
 perniciosissimo ad Gloriæ suprema fastigia ero-
 lant. Quòd si enim ea passim consuetudo est
 ut Bona dicamus, quæ Boni nobis causa sunt
 Mala verò quæ damni quidpiam consciscunt
 sanè, siquidem vera hominis felicitas in virtu-
 tis amore sita est, negari non potest, quòd qui
 quid ad perfectionem, & absolutissimæ virtu-
 tis exercitium conducit, illud Bonum omnino
 sit; unit enim nos cum DEO nostro, modò, quò
 potest, optimò, dum, ut nos cum illo con-
 gamur, efficit; sicut è contrario pro malo
 bendum est, quidquid à DEO, ut separem
 in causa est; quia malum est, quidquid, ut
 mus malè, nos induxerit. Et proinde ipsa
 fectio virtutis, & quidquid ad illam nos
 movet, vera & unica hominis est felicitas.
 perfectio verò, & peccatum, seu leve illud
 grave sit, cum omni eo, quod ad ejusmodi
 plus nos inducit, mala sunt, quæ unicè hoc
 testabili nomine verè digna sunt. Alia
 bona merentur, neque mala dici, neque alio
 illa affectu ferri nos convenit, quàm quo
 scam, centum à patria nostra leucis per
 volantem prosequimur.

III. Unde addiscimus imprimis, quid amare nobis, quid cupere, quid jucundè possidere conveniat; quid item odisse, quid fugere, quid molestè pati sit integrum. Amare scilicet id unum expedit, in quo vera Boni solidissimi ratio habitat; id verò virtutis est exercitium, & quidquid ad hoc conducit. Odisse id unum licet, quod verè malum cum sit, non meretur affectum à nobis mitiorem: Imperfectiones dico, peccata, levia & mortifera, cum illis omnibus, quæ ad præcipitia isthæc viam sternunt.

Amemus igitur, memores nimirum, quòd, ut Coeli aliquando cives essemus, Creator noster nos produxerit; amemus non aliam habere curam, quàm quæ placere DEO possimus integerrimè. Amemus, memores Religionis nostræ, uti efficacissimis illis instrumentis, quibus Christi Sacrosancta fides ad hoc nos munit, ut lucra Divinæ gratiæ maxima faceremus. Amemus, memores Religiosæ, in quam DEUS nos adscivit, familiæ, quidquid Instituti legitimumque nostrarum à nobis ratio exigit: enitatur generosis passibus, ad quam nos invitat, sanctitatem, hoc est actibus illis, quibus præparari Divinam gloriam suam Creator noster desiderat, quosque tanquam & gratiores Ipsi,

& nobis ad salutem nostram magis proficere offeremus. Amemus, memores ingentis illius beneficii, quo supremus Sacerdos noster inter Ecclesie suae Ministros nos recepit; amemus angelicam illam Sanctitatem, quam Ministerij tam digni indoles requirit: ita facite obeamus omnes Officij nostri actus, dignissime in conspectu Divinae Majestatis, ut quam gloriosi sunt DEO auctori, tam nobis ad gratiosos quæstus sint proficui.

Abominemur verò jam, quidquid rebus amore nostro, ut explicatum est, tam dignum quoquo modo adversatur. Abominemur ideo solùm, quia homines sumus, omnemque ejusmodi creaturam affectum, quæ felicitatem nostram impediret, & ad æternos ignes precipitaret stolidum amatorem. Abominemur quia Christiani sumus, neglectum omnemque tempusque, & sacrilegam profanationem Coelestium Divitiarum, quibus Christianam Religionem amavit Servator noster; quod enim nos offensæ inexplicabilis faceret impius tantarum opum abusus. Abominemur quia Religiosi sumus, quidquid vanorum minus vanos mores & amores sapit. Extremam Vocationis nostræ gratiam hæc vagæ instabilitas, & in periculum insuper adducit

tantum mundanorum hominum superemus
malitiam, quantum præ illis sanctitate debeba-
mus excellere. Abominemur, quia inter Ecclesiæ
sue Ministros adlegere nos DEUS voluit, om-
nem in Divinis officijs, obsequiisque, quæ Su-
premo Regi nostro exhibemus, teporem, negli-
gentiam, impietatem: sicut enim, quæ agi-
mus, sunt sanctissima, & cœlestium spirituum
pulcherrimas occupationes quodammodo æ-
mulantur, ita si profanare Sacrosancta hæc
Ministeria non veremur, res est infinitò
DEI odioso digna, & ejusmodi omnino, quæ nos
infernæ spiritibus reddit similes. Amemus,
amemus illa, hæc odio prosequamur implacabi-
li. Quidquid amore hoc, vel hoc odio dignum
non est, nihil sanè affectus meretur in utranvis
partem, neque dominatum adeo ullum in
voluntatem nostram, par est, ut exerceat. Et
quæ adeo nihilominus frequens est humanæ
mentis error, ut circa illa tam diversis sæpe
motibus agatur, quæ nec amari digna sunt, ne-
que odium merentur? Sanè cum in hoc, quàm
late patet, universo, præter hominem res om-
nino nulla sit, quæ amat aliud, quàm quod
bonum est, aut fugit aliud, quàm quod malum
est, decens omnino erit, ad hoc deinceps obfir-
mare animum, ne quid ametur porrò, nisi quod

bonum esse recta nobis ratio persuadet, odierimus verò nihil, nisi quod malum esse eodem rationis nostræ consilio deprehendimus; cætera tandem non curemus, quæ sunt ejusmodi, ut neque amore, neque odio digna sint.

Non inutile fuerit, si subsistas hic paulisper, bone Lector, & illa tecum repetas, quæ mentem efficacius tibi feriunt, affectumque sollicitant: sed ita id velim agas, ut singulorum, vel potissimum saltem, quæ amas, vel odisti, amorem aut odium, ad hanc de vero hominis Boni maloque regulam sic exigas, ut convictum tuè planè deprehendas. Serviet profectò hæc inflexio attentè facta ad solidiora de rebus judicium, & tollet perniciofa quædam principia, nimirum commentitijs, & vanissimis ideis, quibus miser delusi Bonum pro malo, malum pro Bono improvidi emptores toties amplectimur.

IV. Sed & hoc discamus, quanto vel amore vel odium in rem quamque pondere ferri debeat. Si rationis ductum, ut par est, sequimur, pro boni malive inæquali mensurâ, intensius remissiusve amare aut odisse quidpiam convenit. Cùm ergo vera boni ratio, quæ creaturis inchoat, potest, ex eo sumenda sit, quòd admoveat aliquid nos fini nostro, mali verò, quòd ab eodem demoveat: æquum est, ut, prout conjungit

felicitati nostræ propiùs, vel abstrahit longiùs, ita eam amplectamur arctiùs, vel severiùs detestemur. Proinde sicut omnium amorum ille nobilissimus est ex indole sua, nobisque ad felicitatem nostram utilissimus, qui & in rem fertur excellentissimam, & ex motivo sublimissimo, & in gradu intensissimo, & quoad tempus, quod durat, longissimus est; ita solus hic est, quem excitare in nobis studiosissimè, frequentissimè, & expediret, quin imò, si id vires nostræ paterentur, ut vita omnis non esset, nisi amoris hujusmodi pretiosa repetitio.

Quidni igitur Charitati illi, virtutum reginæ, & animæ Sanctorum operum totos nos impendimus? Ex ejus sanè motivo quisquis agit, pretium actionibus suis conciliat, quo eligi quæstuosius, nobiliùsque non potest. Metam affectuum nostrorum habemus pulcherrimam, si, quidquid agimus, ita in DEI Optimi Maximi venerationem relatum cupimus; quò ut referantur omnia, Perfectio tum Religiosa postulat, tum aliæ, quæ Divinam Majestatem proximè respiciunt, virtutes. Studeamus hisce actibus, quàm possumus impensissimè, iisque mentem & voluntatem nostram, quoad fas quidem erit, occupemus assiduè, & colligamus hanc amandi industriâ opes coram oculis DEI, soli

DEO pro meritis & æstimabiles & numerabiles. Et cum hi tam sancti amores saturitatem vel aliquod suū fastidium creare neque possint, neque debeant, hoc nobis incumbet officij, ut exercitij tam præstantis occasiones ultro versemur frequentissimas, nunquam contenti ulli actuum pulcherrimorum numero, nunquam saturari ullo bonorum, quæ secum ferunt, cumulo.

Sanè Mercatorum imitemur hîc avaritiam vel ambitionem Aulicorum hominum, quorum illa nullis opibus, ista honoribus nullis ad fastidium impletur. Anhelant semper, & indefessis cursibus bonum illud, quod desiderant, sequuntur, efficaci ad nos exemplo, quod imitari indecorum est, si finem nostrum ultimum pro cum illis fervore prosequamur, pari fugiamus industriâ, quidquid ab hoc assequendo nos impedit. Caveamus sanè imperfectiones, quidquid offensarum est, quibus irritetur DEUS; sicut vel Mercator fures, vel æmulus ambitiosus detestatur, eâ salutaris, ut putat, vehementiâ, ut neque disquirat secum, vel beret de affectûs æquitate, sed primam hostem qui occurrit fortè animo, imaginem prius excreetur, quàm objectam sibi sentiat. Itaque rere debes, quidquid à DEO tuo te separat.

verò & ex avari hominis affectibus licebit
discere, quis tibi animus in illarum rerum usu
esse debeat, quæ neque bonæ reverà, neque malæ
sunt. Homo avarus toto animi impetu fer-
tur in lucrum. Unde quidquid ipsi offertur, aut
in oculos incurrit, confestim subit cogitatio, an
ejusmodi sit, ex quo aut sperare lucrum, aut ti-
mere jacturam possit. Quòd si aliquid sit,
quòd nec lucrum promittat, nec damnum infe-
rat, illud pluris non facit, quàm prætervolan-
tis muscæ, aut decidentis folij sonitum. Tan-
tum abest, ut ea desideret, quæ nec præsentia
prodesse, nec absentia nocere possunt.

Hunc in modum nostri quoque cordis sen-
sus compositi esse debent circa ea, quæ nec cum
DEO nos jungunt, nec ab ipsius amore nos
avellunt.

V. Quis igitur fuit ad hoc usque temporis
momentum meus in verum Bonum, & in ve-
rum Malum affectus? Si Bonum meum sem-
per pro merito dilexi, si Malum meum, quo de-
cebat, odio habui, si cetera omnia, quæ nihil in
alterutram partem possunt, generosè despexi,
maximo profectò, mihi poterit esse solatio. Si
verò ex adverso Bonum meum odio, si Malum
meum amore, incautus rerum æstimator pro-
secutus sum, si ijs curam affixi, quæ nullum
emolu-

mentum afferre poterant, iingens sanè caufi
subest, ut pro erroris mei menturâ excitem po
nitentis animi dolorem.

Ah me miserum! quòd jacturâ propriâ in
per habitâ, ijs me rebus plerumque impende
rim, quarum cura ne unquam me quidem tan
gere debebat. Cur, obsecro, sollicitè indago: an
iste in Italiâ, hic in Germaniâ sedem fixerit? In
utilia hæc sunt, & desiderijs meis indigna. Illud
potius curandum est, ut quanto possum studio
Bonum meum in omnibus quæram, nec mi
patiar fallaci rerum umbrâ abripi, & in utilibus
ideis distineri. Attollendus est in cœlum an
mus, & omnes actus mei ad majorem Con
toris nostri gloriam dirigendi; conquirenda
mihi sunt æternæ Salutis adjumenta, quæ liber
li providentiâ Sancta Mater Ecclesia paraca
bet; subigendi indomitæ naturæ motus,
componenda constanti studio ad sacri Instit
mei normam vita; applicandus denique om
conatu animus, ad obeunda Sacerdotalis Min
sterij munia; nec aliud quærendum commo
dum, quàm quod ex suavissima cum DEO
familiaritate capi potest. Statuamus igitur, ma
jorem deinceps nostri curam gerere, & ab in
illorum sollicitudine longissimè recedere, qu
mentes hucusque nostras miserè, & absque

Dissertatio. De vera hominis felicitate. 105
Et lancinârunt. Quæramus verum Bonum,
& quò oportet, quæramus studiò, ac labore.

VI. ANNOTATIO,

Materia, & nexus Considerationum
cujusque diei Exercitiorum.

U: Considerationes alijs singularum &c.

VII. ANNOTATIO,

Modus, quo Considerationes fieri
debent.

Elevandus ante omnia est ad DEUM ani-
mus &c.

CONSIDERATIO

Pro Prima Die.

De Missa, Vesperis, Sacra Communione, & Visitatione Venerabilis Sacramenti.

1. Præmissa Oratione preparatoria, & vocata Sancti Spiritus ope, considera, in profus diligentia illa obeunda esse Pietatis officia, quibus DEUM colimus; cum longè biliora sint illis, quibus circa Creaturas occupamur. Hujus generis sunt celebrare, vel dicere Missam, Vesperis ac Horis Canonicis assistere, Sacram accedere Synaxin, visitare Venerabile Sacramentum &c. Fructus, qui percipitur, magnam partem dependet ex assidua cultura, quâ te ad isthac præparas.

2. Quando te ad dicendum, aut audiendum Sacrum accingis, non aliter te gerere debeat, quàm si Calvarie montem conscendere, & in summitate animò recollere velles, quæ olim illis facta sunt. Est enim hoc ipsum Sacrificium, hic JESUS, qui supra Aram immolatur, & per singillatim hoc ipsum præstat, quod in Calvaria suffixus pro universo hominum genere præstat. Quis obsecro ex hac Consideratione tibi sensus debet? 3. Q

3. Quòd si durante Missâ singula expendere placeat, quæ à Sacerdote fiunt; actum Fidei præmittas, necesse est, quò sanctè protesteris, te firmissimo assensu omnia credere, quæ in tremendo hoc Sacrificio de Redemptore JESU tibi repræsentantur; cujus immensæ Charitati te æternùm obstrictum fateberis, paratissimus, non tantùm omnia vitæ tuæ momenta, sed omnes etiam sanguinis guttas, tuendæ hujus Mysterij Veritati consecrare, ad majorem Sanctissimi ejus Nominis honorem.

4. Confessio Generalis, quæ ad initium Missæ fieri solet, magnam tibi puritatem explicet, quam tanti Mysterij dignitas exigit. Dolentis animi affectum, & contriti cordis actum, quantum potes demissione, intus elice, quem vides externa corporis inclinatione, pectorisque tunctione, ita jubente Ecclesia, produci, ut publicâ scelerum detestatione, honorifica coram totâ cœlesti Curiâ multa statuatur in peccata, quibus ingrati mortales Divinam Majestatem offendimus.

5. Ut Divini hujus Sacrificij participem te reddas, necessarium omnino est, ut cor ab omnibus sordibus immune serves. Christus vitam suam, absolutissimam omnis Sanctitatis Ideam pro te obtulit. Para & tu ipsi sacrificium, & victi-

victimam pone vitam tuam, sensuum illecebrantibus
& noxijs desiderijs deformem, tum enim verius
te dignum reddet, qui incruento huic Sacrificio
assistas, & de immenso Sacratissimi Sanguinis
pretio liberaliter participes.

6. Cave obliviscaris intentionem excitatam
quatuor antiquæ Legis Sacrificijs ex æquo
spondentem, quæ omnia Sanctissimum Mysterium
Sacrificium complectitur. Est enim *Holocaustum*,
quò Divinæ Majestati supremum in
nostraque omnia, Dominium devotissime
serimus. Est *Victima Eucharistica*, quâ gratiam
acceptorum Beneficiorum memoriam contem-
mur. Est etiam *Oblatio Propitiatoria*, quâ
missorum criminum veniam dolenter
mus, & Divinam vindictam Innocentissimæ
Agni Sanguine placamus. Est denique *Sacrificium*
Impetratorium, quò tum generatim
vinæ Gratix auxilia à Divina Bonitate petimus,
tum etiam speciatim pro hoc vel illo re-
concursum, prout quemvis necessitas impedit
Erit autem cuivis integrum hac in re Augu-
sticis Gratix opem debita cum Reverentia
gitare, & mutare quandoque vices, atque
unam, cras alteram poscere Gratiam pro
quam humanarum rerum vicissitudo, aut
tidiana necessitas offert, occasione. Sed &

infiltrare precibus, & eundem favorem, ut securius assequaris, constanti devotione exigere poteris. Tu sanctæ hujus intentionis memoriam tene, & quod optimum videbitur, elige.

7. Quòd si ipse Sacris opereris, age, ut magnò pietatis fervore, Ritus, Verba, & Cæremonias præscriptas non aliter observes, ac si Christus ipse præsens adesset; si Sacrum auditurus ades, ita cogitationes, & cordis affectus collige, ut quæ Sacerdos agit, quæque profert, quantum fieri poterit, assequaris. Qui enim huic Sacrificio præsentibus assistunt, sacrificant & ipsi cum sacro Mysta, atque idcirco omnes cor idem, easdem cogitationes, linguam denique eandem habere debent.

8. Nihilominus si metuas, ne, dum Sacrum audis, mentis evagationem patiaris, affige cogitationes Vitæ Christi, ejusque Sanctissimæ Passionis, cujus omnia mysteria Missa exprimit; & hoc ipsum incruentum Sacrificium memoriam tibi refricabit ingentis illius Sacratissimi sanguinis effusionis, quæ olim Calvariæ montem purpuravit.

9. Opportunè etiam precibus uti poteris, quæ verbis & voce persolvuntur, non tamen ita occuperis, ut attendere ad ea non possis, quæ ad Sacram Sacerdos agit, cum quo Sacrificium offeras.

ras. Præcipuè autem animum adverte ad oblationem Panis, & Vini, ad Consecrationem & Adorationem Augustissimi Sacramenti, ejusque assumptionem. Offer teipsum, quanto potius devotissimo animi sensu cum hoc ineffabile Mysterio Divinæ Majestati, & cum profundissima Reverentia teipsum prosterne, ac humilioram Sacratissimo Christi Corpore & Sanguine, quando illa tibi adoranda elevantur. Conspicere insuper tenerrimo affectu illa in Cordis sinum recipere, si ita pro ipsius Gloria, tuoque proprio commodò expedire videbitur.

10. Tempus autem perquam accommodum erit spiritualiter communicandi illi quod audiendæ Missæ impendis, si tum sacrosynaxin accedere non licebit. Hanc porro rituales Communionem illi devotè conjungam quam Sacerdos reipsâ præstat; certus, quod tam sancto opere magnum Gratiæ augmentum capere possis, siquidem, quò decet pietatiduo, illud obeas.

11. Sed & Vesperis Diebus Dominicis Festis, siquidem nullò tuò incommodò potius diligenter assistes, & hanc exiguam sinceritatis testificationem Divinæ Majestati promittas atque obsequioso cordis affectu tribues; tantis æternum obstrictus vivis. Siquidem

Matutinum tantum tempus, sed & pomeridianum Divino Nomini oportet demissè impendere: certè præstat magis templò penitus abstinere, quàm in illo sine Devotione, & debiti respectùs significatione tempus perdere.

12. Ad Sanctissimum incruentæ Aræ Sacramentum non aliter accede, quàm si Paradisum ipsum, & felicissimum illum Beatarum Mentium cœtum ingredi velles; cum non minori Reverentia ac cordis puritate oporteat Christum suscipere, quàm ab ipso suscipi.

13. Si conceptum animi fervorem frequentiori sacræ Synaxeos usu imminui sentias, clarè demonstras, te minori, ac par erat, pietatis studiò paratum illam adijisse; cum nihil æquè pectus inflammet, & ad sequentem Communionem rectè obeundam ita disponat, ac præcedens Communio ritè obita. Gratia, quæ per hoc Sanctissimum Sacramentum piè sumentibus confertur, satiat, non sauciat appetitum, & citra fastidium saturando, acuit desiderium communicandi. Prorsus ut visio DEI, quæ jucundissimo aspectu ita cœlitum mentes implet, & recreat, ut immensa semper percellat voluptate, siquidem post mille, atque iterum mille annos, quos intuendo DEO exegerunt, tantò tamen illius videndi desiderio impellantur,

tur, quantò arserunt, cùm primùm Coeli atrium subièrunt. Similèrne gustum tuæ, quæ obis, Communiones in te excitant?

14. Consultum porrò erit, ut sacra Communionis tempore cum dulcissimo tuo Hospite JESU occuperis, revocando in mentem id quod in servitio DEI difficillimum tibi occurrere solet, & collectò tum animò ita tecum ratiocineris: en, DEUS tuus se totum tibi impendit; an non vicissim te totum ipsi donabis? Difficultatem, quæ te, quò minùs hucusque faceres, retardavit, an non generosè iustissimo ipsius amore superabis? an non voles libenter offerre, quod nemo audebit illi negare? Ita oportet seipsum urgere, & suaverter ad præstandum debitum impellere. Certe si ullum in hac mortali vita opportunum agendi sincero cordis affectu cum amantissimo Hospite JESU tempus erit, illud erit, quò Sacratissimum Christi Corpus sumimus; hoc si bene impenderis, experieris, quem, & quantum Sacra Communionis fructum colligere possis.

15. Sed dic, obsecro, quid impedimenti esse potuit, quòd hucusque tam modicum ex sacrosanctæ Eucharistiæ sumptione profeceris? Nunquid quia Potentiâ & Bonitate amantissimi Hospitis in commodum tuum

neglexisti, aut non eâ, qua par erat, reverentiâ, negotium animæ tuæ cum ipso intus egisti? An fortè quia animum à consueta ad tam sublime Mysterium præparatione, & debita gratiarum actione incautè avocâsti? Vel certè, quia hos ipsos affectus non pro ea, ac res exigit, varietate mutâsti. An verò quia solitus es semper ipse loqui, & non potius auscultare verba salutis, quæ quandoque liber Dulcissimo Hospiti intus ad cor nostrum facere? Adhæbe deinceps eam diligentiam, quam & tantæ Majestatis dignitas, & tantæ Bonitatis amor, & propria tua exigit necessitas: illâ utere varietate, quæ conciliare devotionem, & utilitatem asserre possit; & cogita: ut magnum esset irreverentiæ argumentum, Dominum, ac Servatorem tuum intra viscera tua otiosum relinquere, ita imprudentiâ & damnò non carere, animum ad illa non advertere, quæ ipse ad cor tuum loqui dignatur.

16. Necessarium prorsus non est, novos quotidie excogitare piè communicandi modos; ille optimus est, qui cõmunis; siquidem illo rectè utaris. Quid enim nos magis cum DEO nostro, interno quodam vinculo connectit, quàm ea animo studiosè vovere, quæ fides nos circa hoc Mysterium communissimè

H

docet;

docet; ut nimirum cum ante, tum post sacram
 Communionem, hisce maximè cogitationibus
 occupemur. *Quis est iste, qui ad me venit?*
quis sum ego qui ipsum recipio. Quomodo
ad me venit? & quo pacto ego ipsum accedo?
quare ipse ad me venit? & quam ob causam
ego ipsum accedo? quis est iste, quem ego in
me suscipio? quis sum ego, qui ipsum intra
suscipio? quid potest ipse pro me, quid ego
ipso facere? quid ille desiderat pro me facere
& ego quid pro ipso faciam? quid petam
ipso, & quid ipsi retribuam? Collige te ipsum
 & bene expende horum verborum sententias
 multiplices profectò pietatis ac devotionis
 effectus excitabis.

17. Si verum est, quòd unica Communionem
 nos possit perfectos reddere, palmaris sanctorum
 gloria culpa sit, necesse est, quòd post toties
 acceptum Sacratissimum Christi Corpus & Sa-
 cramentum, adhuc sordibus pleni, luto in hæreamur.

18. Excute singillatim miseras tuas
 quantò potes inclinata voluntatis affectu,
 ad Dominum tuum alloquere, & precare, ut ad
 te veniat. Paratissimus est in hoc Sacramento,
 ad præstanda tibi officia, & præ-
 standanda ea consilia, quæ Magister optimus,
 dicitur, Advocatus, Consolator, Redemptor

amicus sincerissimus suggerere potest. Ille nihil aliud desiderat, quàm omne optimæ voluntatis studium tibi exhibere. Si mihi fidem dabis, accurres ad ipsum, & impensissimè roga- bis: dignetur te ita illuminare, ut agnoscas ea, quæ tibi maximè necessaria sunt, simulque at- tentum te reddat ad eos pietatis sensus, quos in te excitare dignabitur. Tu verò vicissim promptissimum te offeres, ad præstanda diligen- tissimè omnia ea, quæ ipse abs te fieri desiderat.

19. Quàm malè moratus aulicus tu es! ut qui tam segniter aulae officia tractas? Princeps tuus cupit te videre, totos dies ac menses, imò integros annos, in regio suo Palatio te præstola- tur: & quoties ipsum visitatum accedis? Pu- asne, ipsum hanc suæ oblivionem non admo- dum curare? Nimia ipsius Bonitas impedit qui- dem, ne in hunc neglectum graviùs animadver- sat. Interim tamen ille immensâ suâ munifi- centiâ etiam minima compensat, & remunera- tur obsequia, quæ à fervidioribus suis Cultori- bus ei impenduntur.

20. His visitationibus, tot titulis ipsi debi- tas regulam statue; elige tempus, & locum com- modum; præpara cor tuum, & bonam, eamque articulare semper præfige Intentionem. Non prohibeo, quin illud petas, ad quod tuus te

animus impellit : hoc solum moneo, ut impi-
mis animadvertas, compendiosissimam impe-
tranda singularis gratiae viam esse, si affectus
illius, qui scit, & potest nos infinitis obstringat
beneficiis, omni, quâ poteris, amoris, & ob-
sequii demonstratione, expugnare &
lucrari coneris.

